

paschale cum alla **Indie** **San**

IMMACULATA

6/2000

Č.52

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2000

- Listopad** - Abychom na ty, kteří nás už převedli do Nebeského království, vzpomínali s nadějí a s vírou očekávali příchod našeho Pána Ježíše Krista.
- Prosinec** - Aby se Ježíšovo narození stalo pro nás pramenem radosti a povzbuzovalo nás k lásce k bližním.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

blíží se advent - doba očekávání na Kristův příchod.

První příchod se odehrál před dvěma tisíci roky, kdy Bůh k nám přišel jako člověk, jako malé, slabé dítě Ježíšek. Židé, kterým patřilo zaslíbení o Spasiteli, na Něho čekali, ale když přišel, nepoznali Ho. Musel se narodit ve chlévě, protože „v zájezdním útulku nebylo pro ně místo“ (Lk 2,7). Později, když veřejně učil, nemohli pochopit, odkud se v Něm bere taková moudrost a moc, „vždyť známe jeho příbuzné“ (srv. Mt 13,55-56). Z Jeho slov a skutků však mnohým postupně docházelo, že to musí být ten slíbený Spasitel. Zdálo by se, že spása je nadosah. Skutečně tomu tak bylo, ale byl tady také ještě jeden háček. Spasitele bylo třeba poslechnout a přijmout Ho se vším, co učil, a postavit Ho na prvním místě v životě. Ne všichni to dokázali.

I na nás je kladen požadavek, abychom se snažili **poznat** Krista a **přijmout** Ho. Neboť takovým způsobem se Boží spása stane naším údělem, jak říká evangelista Jan: „všem, kdo Ho přijali, dalo moc stát se Božími dětmi“ (Jan 1,12). Prvním člověkem, který Spasitel přijal bez výhrad a úplně, byla Panna Maria. Poznala Ho při slovech zvěstování a přijala Ho svým fiat - ať se mi stane, a zůstala věrná až do konce. Ona ať je naším velkým vzorem.

Dnes, od doby nanebevstoupení, čekáme na Ježíšův druhý příchod. Poznáme Ho, když přijde? Ježíš v Matoušově evangeliu říká, že „jako blesk vyšlehe od východu a zazáří až na západ, tak to bude i s příchodem Syna člověka“ (Mt 24,27). Jeho druhý příchod bude tedy všem zřejmý, nebude pochyb, zda to je On nebo ne - všichni Ho poznáme. Avšak budeme připraveni? Budeme těmi, kteří Ho přijali?

br. Bohdan

Smírná modlitba

*Dovoláváme se Tvoji lásky, Matko,
lásky ochotné svým dětem vždycky odpustit.
Den se nachyluje, snad už času nakrátko,
sami ze své bídy nemůžeme se vyprostit.*

*Tvá dobrota zve nás, Královno míru,
když je celá naše země bouří zmítána,
zapomeň urážky, přijmi prosbu smíru,
vždyť Ty, Matko, jediná jsi naše záchrana!*

*Obraz Tvůj, kdys bezohledně roztráštěný,
kůž celý a krásný v srdci mém zas neseme,
potom Syn Tvůj, láskou k Tobě usmířený,
neodepře vlasti naší požehnání své!*

*Přijmi korunu a chop se žezla svébo,
právem lásky patřila vždy Tobě česká zem!
Pro dobrotu Tvého Srdce mateřského,
ať je národ náš už navždycky Tvým národem!*

*Na usmíření potupné urážky Matky Boží
stržením mariánského sloupu
na Staroměstském náměstí v Praze
3.11.1918 po první světové válce.*

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

První práce na vinici Páně (1208)

Když František viděl, jak jeho tři společníci jsou již poněkud obeznámeni se svým povoláním a znají alespoň v hlavních rysech svůj úkol, který mají plnit mezi lidmi, rozhodl se, že je vyšle mezi lid, aby jej povzbuzovali vlastním příkladem k pokání a polepšení života a nabádali jej k věrnému plnění křesťanských povinností. Vložil Bernardovi z Quintavalle a jeho společníku Petrovi z Kathanii, aby se chovali mezi lidmi tak, jak se sluší na řádné katolické křesťany, a odeslal je směrem na sever od Assisi. Sám pak s Jiljím se ubíral severovýchodně směrem k městu Ankoně.

Oba naši misionáři nekráčeli určitým směrem, nýbrž se ubírali cestou, kterou je vedl sám Duch Svátý. František rozradostněn nadějí, že snad se jim cestou podaří získat alespoň některou duši pro Krista, si chvílemi propěvoval francouzské zbožné písně, kterým se naučil od své dobré matky Piky ve svém mládí. Cestou, kdekoli spatřili pracující venkovany, ihned se zastavovali a dávali se s nimi do řeči. Aby si naklonili srdce lidí a zároveň si poctivým způsobem zasloužili denní chléb, pomáhali dělníkům tak, jak nejlépe uměli, aniž by se štítili nějaké práce. Při práci, hlavně však v době odpočinku, rozmlouvali s dělníky o veliké dobrotě a lásce Boží k lidskému pokolení, o tom, co Ježíš Kristus učinil pro nás svým vykupitelským dílem. Ukazovali jim prostíčký obraz Ukřižovaného, líčili jim slovy prostými dobrotu a lásku Božího Syna, jak mnoho trpěl za lidské hříchy od jeslí až na kříž. Se slzami v očích ukazovali na nevděk mnohých lidí, kteří zapomněli na dobrotu Boží. Zároveň prosili a zapřísahali své posluchače, aby neuráželi toho dobrého a laskavého Boha a novými hříchy jej více nekřížovali. Připomínali jim také, jaké jsou jejich povinnosti, co mají činit a čeho se vyvarovat a povzbuzovali je, aby neváhali smířit se se svým

milým Pánem Bohem, jestliže jsou obtíženi hříchem.

Když lidé poznali Františka a jeho společníka, pocítili k nim náklonnost. Líbilo se jim jejich obětavé počínání, poněvadž opustili vše a odhodlali se žít v chudobě a sebezáporu, jen aby snáze mohli pečovat nejen o svou spásu ale i o spásu svých spolublížních. V srdci nejednoho venkovana se vynořilo přání, aby mohl žít jako oni. Nikdo se však nechtěl projevit veřejně se svým přáním. Předně je zarážela jejich naprostá chudoba a drsnost života a mimo to i ohledy na rodinu, přátele a podobně. Zdálo se, že František dovede číst v srdcích těchto lidí, protože jednoho dne, když kráčel po ní cestou s bratrem Jiljím, řekl: „Bratře, mnozí nalézají zálibu v našem životě, ale nejsou ještě dost silní a odhodlaní veřejně se k nám připojit. Bude to trvat ještě nějakou chvíli, než skuteční svůj úmysl. Náš hlouček se promění jednou v četnou řeholní společnost, jež se bude podobat rybáři, který vrhá svou síť do jezera a zahrnuje veliké množství ryb. Když pak vtáhne všechny ryby do loďky, vybere veliké a schová je do nádob, ostatní pak, jež se mu nehodí, hodí zpět do vody.“

Tímto podobenstvím František předpověděl osvěcen Duchem Svátým rozšíření své duchovní rodiny. Naznačil, že za nedlouho se budou chtít k němu připojit mnozí z těch, kteří ho nyní poslouchají. Zároveň však podotknul, že ne každému bude v jeho žádosti vyhověno, nýbrž přijat bude jen ten, kdo toho bude hoden.

Jen neradí a s bolestí propouštěli lidé Františka a jeho společníka, když se chystali jít dále. Nejmilejší by jim bylo, kdyby u nich zůstali delší dobu, ale František vysvětloval každému, že je vůlí Boží, aby šli také k jiným lidem, aby je povzbuzovali k lásce Boží a k pokání. Podobně působili i ve městech. Ač jim ještě nekynula naděje na okamžité obrácení hříšného obyvatelstva, přece nezoufali, nýbrž byli plni naděje, že lid pozvolna spatří svou

bezbožnost a nemravnost a polepší se. Proto se s nejlepšími nadějemi a spokojení s výsledkem své první cesty ubírali ke svému rodnému městu do Porciunkuly. V Porciunkule padli na kolena před oltářem Matky Boží a děkovali Bohu i Matce Boží za pomoc a ochranu. Po modlitbě se odebrali ke svému obydlí v Rivortorto, kde je už očekávali Bernard z Quintavalle a Petr Kathanii.

Lze si představit, jaká radost se uhostila v chudobné chatrči, když se tito čtyři přátelé po dlouhé době znovu setkali. Co to bylo vypravování o tom, jak je Duch Svátý vedl a o všem, co se jim přihodilo. Ačkoliv výsledky jejich cesty nebyly valné, František byl se svými duchovními syny spokojen.

Po svém návratu do Rivortorto si vydělávali na živobytí poctivou prací nebo si vyžebravali v čas potřeby svůj denní chléb. Nezapomínali posvěcovat sebe sama a také vždy pamatovali na duchovní i tělesné blaho svých bližních. Každého dne spěchali do kostela v Porciunkule, kde se společně modlili a rozjímalí. Pak se odebírali k ubohým malomocným, které ošetřovali dle příkladu a návodu svého vůdce Františka. Těmto skutkům milosrdenství dával František přednost před jinými. Častokrát líčil svým milovaným společníkům, jakou důležitou úlohu sehráli tito ubožáci v nejrozhodnějším okamžiku jeho života. Proto se namáhal všemožně, aby vstřípil do srdce svých synů tutéž lásku a náklonnost k nim, jakou měl on sám. Podařilo se mu to, neboť si oblíbili malomocné tak, že jim věnovali denně vždy několik hodin. Často museli snášet veliké příkoří. Nejednen nemocný si nevážil jejich obětavé péče a byl k nim nevlídný a zlostný.

Jednou se přihodilo, že jeden malomocný byl tak zlý na bratry, že se začali právem domnívat, že je

snad posedlý ďáblem. Často je zasypával nadávkami a napadal je fyzicky. Nejvíce je však zarmucovalo, že neustále klel a rouhal se Bohu. Bratři, když viděli tu tělesnou a duchovní bídu, měli s ním soustrast. Trpělivě snášeli jeho týrání a bití, ale když se stával den ze dne horší, oznámili to Františkovi a prosili jej, aby sám ubožákovi domluvil. Když to František uslyšel, ihned se k němu odebral.

„Kéž tě Bůh naplní pokojem, milý synu,“ pozdravil František malomocného, když vstoupil do jeho chatrče. „Co, pokojem?“ osopil se na něho malomocný a divoce se na něj podíval. „Jak mohu mluvit o pokoji, když mi jej Bůh vzal a nyní celé mé tělo je pokryto ohyzdnými vředy?“

„Upokoj se milý synu,“ domlouval mu laskavě František, „snášej vše s odevzdaností do vůle Boží. Věz, že tělesné bolesti sesílá Bůh k našemu spasení.“

„Snadno se to řekne,“ vykřikl nemocný, „snášet všechno trpělivě, ale kde mám k tomu brát sílu? Nemám ani chvilku pokoje a tvoji bratři mi mé bolesti ještě zvětšují.“

František hleděl na něj mlčky a nic mu na to neodpověděl, neboť právě v té chvíli mu Bůh zjevil, že nemocný je skutečně v moci zlého ducha. Po malé chvíli se od něho vzdálil, poklekl a modlil se za něho. Když se pomodlil, přistoupil k jeho lůžku, laskavě jej vzal za ruku a řekl: „Milý synu, protože jsi sám řekl, že

Okolí Assisi

nejší spokojen s obsluhou mých společníků, proto nemáš-li nic proti tomu, budu tě sám obsluhovat.“

„Zcela dobře,“ odvětil hrubě ubožák, „ale myslím, že mi asi nemůžeš učinit více, nežli tvoji společníci.“

Všechno ti učiním, milý bratře, oč mě požádáš, jen se mi netaj svým přáním.“

„Nu, tak uvidíme,“ nevlídně opáčil malomocný. „Chci, abys mne celého umyl, neboť z mých hnisajících ran vychází takový pach, že jej již ani nemohu snést.“

Tato žádost byla Františkovi rozkazem. Jakmile uslyšel, co si nemocný přeje, ihned spěchal, aby připravil, čeho bylo třeba ke koupeli. Rychle ohřál vodu, přimísil do ní vonných bylin a tou pak s mateřskou pozorností a pečlivostí omýval ranami poseté tělo malomocného. Tento nový důkaz hrdinného sebezapření se zalíbil Bohu tak, že jej odměnil zázrakem. Neboť všude, kam zasáhla jeho ruka, okamžitě odpaďvaly s těla nemocného krvavé šupiny, rány se očitě hojily a po celém těle se počala tvořit nová, zdravé kůže. Ještě větším zázrakem však bylo, že nemocný byl zbaven spolu s malomocností těla také malomocností ducha. Ubožákovi vytryskly z očí slzy a ústa šeptala slova díky a upřímné lítosti nad spáchanými hří-

chy. Pokorně padl na kolena a vyznal svou velikou vinu: „Běda mně bídňíkovi! Již dávno jsem si zasloužil peklo, neboť jsem se Bohu rouhal.“ Prosil také Františka, aby mu ihned zavolal kněze. Když kající hříšník přijal svátost smíření, stal se tak horlivým v plnění všech povinností, jako kdysi býval horlivým v páchání hříchů.

Po čtrnácti dnech se zalíbilo Všemohoucímu Bohu povolání na těle i na duši uzdraveného hříšníka ze světa. Skonal tiše, zaopatřen svátostmi. Jakmile jeho duše opustila jeho tělo, zjevila se Františkovi v podobě ohnivě koule, zrovna když se modlil v lese. „Otče,“ slyšel hlas, „poznáváš mě?“ - „Kdo jsi?“ ozval se František. „Jsem onen nešťastný malomocný, kterého milosrdný Spasitel uzdravil pro tvé zásluhy. Dnes odcházím do věčných radostí a to se stalo tvou zásluhou. Požehnan buď jak na těle tak i na duši ve všech svých řečech a jednáních, neboť věž, již mnohé duše ti děkují za svou spásu. Není dne, v němž by tvůj dosud tak skrovný řád nepřinášel bohaté plody, za něž svatí andělé nebesští vzdávají Bohu díky.“ Po těchto slovech se Šťastná duše vznesla do nebeských výšin a zanechala Františka v radostném rozechvění.

*Podle knihy Svätý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Rodina je veliký Boží dar (myšlenky z papežské homilie na Jubileum rodin 15.10.2000)

* Přišli jste zde nejen jako jednotlivci, ale jako rodiny. Přišli jste do Říma ze všech částí světa a nesete s sebou hluboké přesvědčení, že rodina je veliký Boží dar, dar primární nesoucí v sobě Jeho požehnání. Tak to skutečně je. Od počátku stvoření spočinul na rodině žehnajícím pohled Boha. Bůh stvořil muže a ženu ke svému obrazu a dal jim zvláštní úkol pro rozvoj lidské rodiny: „...*Bůh jim požehnal a řekl jim: Plodte a množte se a naplňte zemi...*“ (Gen 1,28).

* Člověk není stvořen, aby žil sám. Nese v sobě povolání ke vztahu. Nestací mu však vztahy čistě funkcionální. Potřebuje mezosobní vztahy, vnitřně hluboké, nezištné, bohaté na sebeobětování. Mezi nimi základní význam mají ty, které vznikají v rodině: mezi manžely a mezi rodiči a dětmi. Celá obrovská síť mezilidských vztahů vzniká a stéle se obnovuje na základě vztahu, kterým muž a žena pohlížejí na sebe jako na stvořené pro sebe navzájem a rozhodují se spojit své životy v jeden životní projekt.

* Samozřejmě existují problémy. Avšak Ježíš vybavil manžele prostředky milosti, jež postačují k překonání těžkostí. Z Jeho vůle manželství získalo pro pokřtěné význam a moc svátostného znamení, jež upevňuje jeho vlastnosti a privilegia. Ve svátostném manželství se totiž manželé zavazují k otevírání se a vydávání svědectví o silné a nerozlučné lásce, kterou Kristus miluje Církev. A „*toto tajemství je velké*“, jak říká apoštol Pavel (srv. Ef 5,32).

* Děti nejsou jen „doplňkem“ manželského života, nejsou něčím „navíc“, ale jsou „neocenitelným darem“, jenž je vepsán do samotné struktury manželského svazku.

Setkání s Kristem radikálně mění lidský život

(Katecheze sv. Otce Jana Pavla II. z gen. audience dne 6. září ve Vatikánu)

Setkání s Kristem radikálně proměňuje život člověka, povzbuzuje ho k *metanoi* tedy k hlubokému obrácení rozumu i srdce a vytváří jednotu života, který se stává následováním. Následování je v evangeliích vyjádřeno dvěma postoji: první spočívá v tom, že jdou cestou společně s Kristem; druhý v ubíráni se za Kristem jako průvodcem, v Jeho stopách a stejným směrem.

Takže jsou různé způsoby uskutečňování postoje učedníka. Jedni jdou za ním ještě obecným a často povrchním způsobem, jako dav (srv. Mk 3,7; 5,24; Mt 8,1.10; 14,13; 19,2;

20,29). Mezi učedníky máme hříšníky (srv. Mk 2,14-15), často je řeč o ženách, které podporují Ježíšovo poslání svou konkrétní službou (srv. Lk 8,2-3; Mk 15,41). Některým se dostává od Ježíše zvláštního způsobu povolání, z nichž mimořádná role patří dvanácti učedníkům. Mezi povolányými jsou osoby velmi různé: lidé zabývající se lovem ryb, výběřci daní, poctiví i hříšníci, ženatí i svobodní; ubozí i bohatí jako Josef z Arimatie (srv. Jan 19,38), muži i ženy. Máme zde i zelotu Šimona (srv. Lk 6,15), člena protirímské revoluční opozice. Nechybí ani takoví, kteří odmítají pozvání jako onen bohatý mládenec, který po Ježíšových slovech posmutní a odchází zarmoucen, neboť *měl mnoho majetku* (Mk 10,22).

Není mnoho podmínek pro kráčení stejnou cestou, po níž jde Ježíš, ale jsou zásadní. Jak jsme slyšeli v poslední citaci evangelia, je třeba nechat za sebou minulost a provést radikální řez, tj. *metánoia* v nejlubším smyslu tohoto slova: proměna myšlení a života. Cesta, kterou nabízí Kristus je úzká, vyžaduje obět a úplné darování se: *Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě* (Mk 8,34). Je to život posetý zkouškami a pronásledováním: *Když pronásledovali mě, budou pronásledovat i vás* (J 15,20). Na této cestě se z učedníků stávají misionáři a svědkové Kristova slova, ale *učedníci si nemají také na cestu brát nic: ani chleba, ani mošnu, ani peníze* (srv. Mt 6,8; 10,9-10).

Následování není tedy pohodlnou procházkou po mírně nerovné cestě. Zná rovněž tak obtížné okamžiky, že jednou *mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili* (J 6,66). Ježíš se dokonce cítil povinen položit dvanácti rozhodnou otázku: *I vy chcete odejít?* (J 6,67). Na jiném místě Ježíš důrazně napomenul Petra, když se bouřil proti perspektivě kříže: *Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci Božské, ale lidské.* (Mk 8,33). I Petrovi hrozí nebezpečí, že zradí, ale nakonec bude následovat svého Mistra a Pána v nejhornější lásce. Zásadně Petr slavnostně u Tiberiánského jezera vyznává svou lásku: *Pane, Ty víš všechno - Ty víš, že Tě miluji.* A Ježíš mu předpovídá *jakou smrtí oslaví Boha*, a přidává: *Následuj mě!* (J 21,17.19.22). Následování je vyjádřeno zvláštním způsobem u milovaného učedníka, který je s Kristem v úzkém vztahu, dostává od Něho jako dar Matku a poznává Ho jako zmrtvýchvstalého (srv. J 13,23-26; 18,15-16; 19,26-27; 20,2-8; 21,2.7.20.24).

Konečným cílem následování je sláva. Cestou je následování Krista, který žil v lásce a umřel z lásky na kříži. Učedník *musí jakoby do něho vstoupit se sebou samým, musí si přivlastnit celou skutečnost Vtělení a Vykoupení a ztotožnit se s ní, aby našel sebe* (Redemptor hominis, 10).

Kristus má celý vstoupit do osoby učedníka, aby ho osvobodil od egoismu a pýchy, jak o tom hovoří sv. Ambrož: *Ať Kristus vstoupí do tvé duše, ať Ježíš bydlí ve tvých myšlenkách, aby se hřích nedostal do svatého stanu ctnosti.*

Kříž, znamení lásky a úplného odevzdání se, je tedy symbolem učedníka povolání k připodobnění se Kristu oslavenému. Otec východní církve, Roman Melodos, takto mluví k učedníkovi: *Držíš kříž jako hůl, opři se o něj celým svým mládím, nos ho ve své modlitbě, přines ho ke společnému stolu, zanes ke svému loži a především ho nos jako své povolání ke slávě... Řekni svému snoubenci, který se nyní s tebou sjednotil: Padám k tvým nohám. Ve svém velkém milosrdenství uděl pokoj svému vesmíru, všem církvím svou pomoc, pastýřům starostlivost, stádu smír, abychom vždy všichni opevovali naše zmrtvýchvstání.*

překlad bB, Žródlo 38/00

ŘÍCT NEBO NEŘÍCT?

V listopadu vzpomínáme na své drahé zemřelé. Často jejich odchod na věčnost předchází nemoc a my se tehdy ptáme: Máme s nemocnými mluvit o smrti nebo ne? Do této situace se dříve nebo později dostane asi každý z nás. Můžeme se zde setkat s mnoha názory.

Jistá žena byla ve svém okolí považována za zralou osobnost, duchovně vypracovanou. Sklátila ji vážná nemoc - rakovina. Věděla to a také někdy mluvila o smrti. Avšak okolí před ní pečlivě skrývalo pravdu, že její stav se zhoršuje ze dne na den. Sama však cítila, že slabne a prosila své nejbližší, aby jí řekli, když už bude její stav kritický. Jednou, když jí lékaři dávali jen hodiny života, ptala se: „Už?“ Nejbližší se po sobě podívali a jen nejistě přikývli, že ano. Nastala neočekávaná reakce: „Proč jste mi to řekli?! Já nechci umírat! Běžte pryč!“

Jiná žena, která celý život strávila prací na poli, také vážně onemocněla. Po operaci, kdy si lékaři mysleli, že se ještě neprobudila z nar-

kózy, slyšela jejich rozhovor: „Ta už se z toho nedostane.“ Neřekla, že to slyšela. Pokojně snášela povzbudivá slova, že všechno dopadne dobře. Při rozhovorech směřovala pozornost na záležitosti návštěv. Když měla mluvit o své nemoci, mluvila krátce a pokojně. Jako by je připravovala na svůj odchod. Ona zatím využívala čas a dělala „úklid“. Nejprve s Bohem ve svém svědomí, pak, nakolik to bylo možné, se svými blízkými. Potom pořídila závěť, kde uspořádala majetkové záležitosti. Zemřela tiše a pokojně.

Otázka tedy zní: Říct nebo neříct? Asi by bylo dobré podívat se, co na to všechno říká Pán Bůh. Ježíš za dnů svého pozemského života věděl o své smrti a s její perspektivou žil a apoštolsky působil. Mnohokrát o ní mluvil se svými blízkými. Avšak musíme si nutně všimnout skutečnosti, že když mluvil o smrti, vždy ji spojoval se zmrtvýchvstáním. Není to náhoda. Smrt bez zmrtvýchvstání je hrozná, ale

pouze se zmrtvýchvstáním nabírá správný rozměr. Přestává být definitivním a neodvolatelným koncem lidského života. V okamžiku jejího triumfu se končí jen jedna, první a krátká etapa v životě člověka a okamžitě se otevírá druhá, nekonečná. Díky zmrtvýchvstání konec je zároveň začátkem.

Kristus mluvil se svými učedníky také o jejich smrti, zvláště s Petrem. Připravoval ho především k tomu, aby svou smrtí „oslavil Boha“ (J 21,19). Abychom však mohli oslavit Boha smrtí, je třeba se na ni připravovat celým životem. Tuto zkoušku nemůžeme zdárně udělat bez přípravy.

Pokud nám záleží na věčném životě našich blízkých nemocných, vidíme, že je třeba sdělit jim skutečnost blížící se smrti. Je třeba to však říci s láskou a s velkým vcítěním se do druhé osoby, ale otevřeně. V perspektivě věčného života se vyplatí riskovat to, že jim možná ukážeme několik posledních okamžiků pozemského života, že jim možná zvětšíme utrpení, když budou dramaticky volat o pomoc, o pro-

dloužení života. Ale není vyloučeno, že jasné vědomí vlastní situace jim pomůže dát do pořádku jejich vztah k Bohu a k bližním. Zatajením pravdy o odchodu na věčnost nezískáme mnoho, možná nemocný zachová jistý psychický klid, ale není to jisté. Avšak ztratit můžeme mnoho. Není vyloučeno, že promarníme poslední šanci na věčný život. A měli bychom pamatovat na to, že hodnota věčného života je nesrovnatelně větší než života dočasného, jehož si právem na zemi ceníme nejvíce.

O osudu každého z nás se na váhách Boží spravedlnosti rozhoduje až do poslední chvíle. Má tedy cenu tajit před nemocným pravdu, a tím mu možná zabránit v cestě do nebe? Nu což, rozhodnutí v této záležitosti patří každému z nás. Osobně bych si přál, aby mi moji nejbližší v tomto vznešeném okamžiku řekli: Připrav se, už je čas... Sbohem. Na shledanou! Pozdravuj naše známé tam, v nebi...

Rytíř Neposkvrněné

Velebím Tě, Nejsvětější Otče, Pane nebe a země: Tys mě potěšil.

Tys můj Bůh a Spasitel: doufat mohu bez obavy.

Pán je má síla, je má statečnost: a On se také stal mou záchranou.

Tvá pravice, Hospodine, ukazuje svou moc a sílu: Tvá pravice, Hospodine, drtí nepřátele.

Těšte se, pokorní, z toho: kdo hledá Boha, Ten sílí!

Chval ho nebe i země: moře a vše, co v Něm žije!

Neboť Bůh zachová Sión, zbuduje judská města: budou v nich žít a sídlit potomci těch, kdo mu slouží;

kdo Jeho jméno ctí s láskou: najdou v ní navždy svůj domov.

Sv. František z Assisi

ODPOVĚDNOST KŘEŠŤANSKÉHO POLITIKA

Ve vztahu k umělým potratům se i u nás přetřásá odpovědnost křesťanských politiků za stávající stav legislativy. Není zvláštní, když vyšší právní norma - Listina základních práv a svobod začleněná do Ústavy ČR - stanoví ochranu života před narozením, ale nižší právní předpis - zákon povolující potraty - tuto ochranu nerespektuje? Není podivné, že česká politika záhy po listopadu 1989 ustrnula v půli cesty a že desetiletá schizofrenie právního řádu mnoha lidem nevadí?

Přestože ve většině zemí světa je umělý potrat legální, papež Jan Pavel II. letos v únoru vybídl katolíky i nekatolíky, aby nepovažovali zákony, které ukončují život bezbranných, tedy i nenarozených, starých a nevyлéčitelně nemocných, za něco nevyhnutelného či nezměnitelného. Dotkl se tak i bolavého svědomí těch křesťanských politiků, kteří neplní svou povinnost vzdorovat nespravedlivým zákonům, které jim dnešní svět vnucuje.

K pátému výročí papežské encykliky *Evangelium Vitae* se italský arcibiskup Tarsicio Bertone pozastavil nad tím, že také katoličtí politici se často podílejí na tvorbě zákonů, které přímo odporují základnímu právu na život. Co je příčinou takového selhání člověka, navíc věřícího? Bertone, který je sekretářem vatikánské Kongregace pro nauku víry, se domnívá, že základním důvodem je

slabost víry a z ní vyplývající pasivita při zapojování se do veřejných věcí.

Myslím, že dokonce i křesťanští politici jiných denominací mohou s katolíkem Bertone souhlasit ve vytyčení tří variant postupu, pokud čelí nespravedlivé legislativě:

- tzv. prorocký odpor, který trvá na hodnotě vyšší, nežli je ta, kterou navrhuje např. vláda
- spolupráce, kdy zlo přímo není předmětem sporu, ale je možné alespoň zredukovat zlo zapříčiněné nedokonalým zákonem
- a konečně tolerance, kterou může praktizovat pouze v případech, kdy odpor ke zlu znamená ještě větší zlo.

Za správný považují také názor, že ten, kdo spolupracuje na zlepšení zákonů, nebo i ten, kdo je musí tolerovat, protože je k tomu nucen, si s ohledem na konkrétní situaci zaslouží respekt. Nemůže být pokládán ani za bojácného ani za extrémistu, nebo za někoho, kdo je mimo realitu. Spíše na něj má být pohlíženo, jako na skutečného obhájce pravdy v dnešním životě.

Věřím, že takový pohled na křesťansky angažované politiky nezůstane ojedinelý. A přál bych si, aby nikdo, kdo na takto orientovaného politika aspiruje, dobrovolně neustupoval před zlem, ani je-li v mnohonásobné přesile.

Jiří Karas, poslanec PČR

V Krkonoších o globalizaci a interrupcích

Občanský institut zorganizoval v září ve Špindlerově Mlýně sympóziu o globalizaci, na němž řečníci poukazovali na nebezpečí tohoto jevu, který obsahuje hrozbu světovlády pomocí ekonomiky, kdy hospodářsky silnější země mají možnost vnutit pod hrozbou ekonomických sankcí svou vůli druhým. M. Freiová poukázala na tyto konkrétní snahy ve věci potratů, kdy na nedávné konferenci OSN jen díky diplomatické iniciativě Vatikánu bylo zabráněno, aby „právo na potrat“ bylo zařazeno mezi základní lidská práva. To by v praxi znamenalo, že OSN by mohla vymáhat od všech členských států, pokud mají interrupce zakázány, jejich legalizaci pod hrozbou hospodářských, případně i vojenských sankcí. Jednotliví přednášející také poukázali na ideový podklad bezbožecké vývojové teorie pro totalitní systémy nacismu a komunismu.

Bojím se Evropy, jestliže v ní nebude Kristus

Bojím se Evropy, jestliže v ní nebude Kristus, tzn. Evropy bez morálky, bez úcty k pravému Bohu, bez Církve. Je to důležité pro všechny, zvláště pro nevěřící. Protože když byl v Evropě Kristus odhozen, povstaly v ní lágry a koncentrační tábory. Na tomto místě odpovídáme na výzvu sv. Otce, abychom neponechali Evropu čistě laickým nebo ateistickým směrům, neboť po zkušenostech s Auschwitz (Osvětím) a Kolymy víme, jaké mohou být důsledky politických systémů bez Boha. Naproti tomu nám Kristus nařizuje, abychom bránili každého člověka, rovněž ateisty a také ty, kteří bojují proti Bohu. Pouze s Kristem se nebojíme Evropy. Kristova přítomnost zahání strach.

z výpovědi biskupa Romana Andrzejewského

Devět svatých františkánů - čínských misionářů

Prvním podle data mučednické smrti je sv. **Jan de Triora** (1760-1816). Jako 17 letý vstoupil k františkánům. Pro své nadání a vědomosti byl po kněžském svěcení určen pro vyučování na teologické fakultě. Avšak jeho touha po misiích v Číně byla mocnější. Teprve v roce 1800 doplul do Macaa a tam byl přidělen do provincie Shanxi a Hunan. Během 16 let svého působení připravil na křest více než 7000 Číňanů. Jeho apoštolská horlivost byla úřadům trnem v oku. Byl zatčen, 7 měsíců vězněn a když odepřel pošlapat kříž, byl nejprve mučen a pak oběšen. Lev XIII. ho blahorečil 27. května 1900.

Ostatní mučedníci z Řádu bratří menších františkánů (OFM) dosáhli mučednické palmy za velkého pronásledování Boxerů v červenci 1900. Dne 24. listopadu 1946 je blahorečil Lev XIII. a dne 1. října 2000 je svatořečil ve skupině 120 čínských mučedníků Jan Pavel II.

27 letý sv. **Cesidio (Angelo) da Fossa** (1873-1900) původem z Fossa Aquilana byl vysvěcen na kněze v roce 1897. V říjnu 1899 s požehnáním papeže Lva XIII. odjížděl do Číny. Na vánoce dorazil do Hengyangu. Po namáhavém putování do Huangshuawan mu byla svěřena obec věřících ve východní části provincie. Už po měsíci přicházely zprávy o řádění krutých Boxerů, kteří pak 4. července

1900 v noci přepadli rezidenci v Hengyangu. Cesidio spěchal do kaple, aby uchránil Nejsvětější svátost před znesvěcením, avšak útočníci ho zasáhli oštěpy a kyji, těžce zraněného zabalili do látky napuštěné naftou a zapálili. Tak zemřel 27 letý fra Cesidio.

44 letý Alसान bratr **Andreas Bauer** (1866-1900) jako dvacetiletý vstoupil do 3. řádu sv. Františka v Anglii, ale pak musel konat tříletou vojenskou službu ve Francii. Po ní se vrátil, složil sliby a pak se připojil k misijní skupině biskupa Fogolly, aby tak naplnil svou touhu stát se misionářem v Číně. Dojel do Taiuanu a biskup Grassi mu svěřil laiky v misijní stanici i nemocnici. Tam s klidem očekával bouři boxerského pronásledování s nadějí, že dosáhne mučednické palmy. Svému bratru v posledním dopise psal: „Jsme na konci století. Nevím, co na nás čeká: Ach, kdybych mohl aspoň jako dobrý lotr dosáhnout nebe!“ Za několik měsíců na něho voják zařval: „Natáhni ruce!“ Andreas poklekl, políbil pouta a za zpěvu kráčel na popraviště. Jeho popravu nařídil a dohlížel na ni sám guvernér provincie Shanxi. Bylo to 9. července 1900.

31 letý Ital sv. **Josef Gambaro** (1869-1900), pocházející z Galliate blízko Novarry,

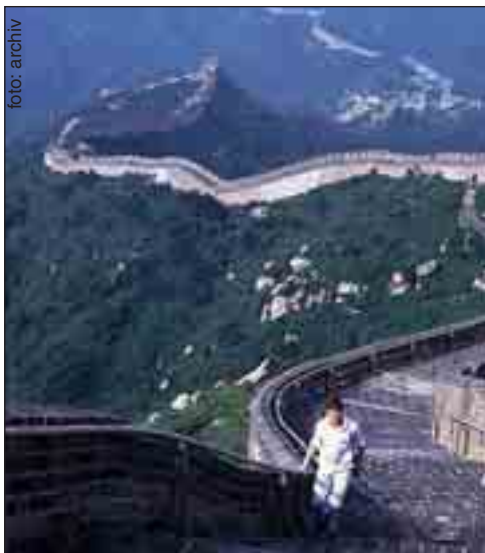
po vysvěcení na kněze odjel do Číny v březnu 1896 a byla mu svěřena řeholní formace a studia kandidátů v místním semináři. Kromě toho pečoval o křesťany v Yongzhou, kde ho věřící s nadšením vítali. Když se na loďce vraceli do Hengyangu spolu s biskupem Antonínem Fantosantim, dověděli se o vpádu Boxerů a jejich krutostech. „Máme-li zemřít, zemřeme společně,“ komentoval Jobovy zvěsti. Blízko města je zastihla zpráva o smrti fra Cesidia a o zničení kostela a sirotčince. Když přistáli byli ihned napadeni a zasypani ranami kyjů i kamenů. Biskup Fantosati mohl ještě zraněnému otci Gambarovi udělit rozřehšení, když se probral z bezvědomí. Za dvacet minut nato pak P. Gambaro zemřel. Biskupa ještě dvě hodiny mučili, ale pak ho probodli bambusovým oštěpem s ocelovým hrotem. Měl 58 let. Bylo to 7. července 1900.

Sv. Antonín Fantosanti (1842-1900), biskup se narodil v Santa Maria in Valle v Itálii. Slavnou profes složil v roce 1862, vysvěcen na kněze byl roku 1865. Po dvou letech odjíždí do Číny jako misionář ve skupině devíti františkánů vedenou mons. Zanolim OFM apoštolským vikářem v Hubei. V lednu 1868 dospěl do nejsevernější provincie Shyan, kde

byl pak r. 1870 jmenován vikářem. Po 5 letech byl přeložen do Laohekou. Získal si úctu křesťanů i nekřesťanů. R. 1878 byl jmenován apoštolským administrátorem Horního Hubei a po synodu v Hankou byl mons. Bancim vybrán za generálního vikáře. V roce 1892 je jmenován apoštolským vikářem Jižního Hunanu, která byla pro něho zemí bojů, smutku, namáhavého budování a kázání, kde byl obklopen záští úřadů a štváním protivníků.

Sv. Gregorio (Řehoř) Grassi, biskup (1833-1900) se narodil v Castelazzo Bormida v Itálii. Při křtu dostal jméno Pierluigi. Měl osm sourozenců. V listopadu 1848 oblékl františkánský hábit v klášteře Montiano Romagna a přijal jméno Gregorio. Kněžské svěcení přijal r. 1856. Pak se v klášteře sv. Bartoloměje v Římě připravoval na misie v Číně, kam odjíždí v roce 1860. Jeho působišťem se stalo Shanxi. Po několika letech je jmenován promotorem misí, ředitelem sirotčince a dirigentem sboru v semináři. V roce 1876 přijal biskupské svěcení a stal se apoštolským vikářem v Shanxi. Žádná obec věřících nebyla dost vzdálená, aby ji nenavštívil. Na oslíku nebo pěšky přeputoval přes 450 km. Znovu vybudoval mariánskou svatyni „Portiuncula“. Když po smrti mons. Moccagatty r. 1891 převzal řízení celého vikariátu, zřídil noviciát a středisko františkánské spirituality pro Číňany, dům odpočinku pro přepracované misionáře. Zvětšil sirotčinec a postavil další. Neúnavně zpovídal, dával katecheze dětem i dospělým, za hladomoru a morové epidemie neúnavně pomáhal chudým a potřebným. V předvečer mučednické smrti mu někteří radili, aby prchal a skryl se. Odpověděl: „Už od svých dvanácti let jsem toužil po mučednictví a prosil jsem o tu milost Boha. Nyní, když se toto vytoužené blíží, já bych měl utíkat?“ Popravil ho sám guvernér provincie Shanxi 9. července 1900.

Sv. Francesco Fogolla (1839-1900) se narodil v Montereaggio. V Parmě se zažehlo jeho františkánské i misionářské povolání. Roku 1858 vstoupil do noviciátu a po studích v Cortemaggiore a Bologni byl r. 1863 vysvěcen na

kněze. Do Číny odjíždí 13. prosince 1866. Svou misijní práci začíná v Taiuanu, provincie Shanxi. Jako generální vikář mons. Grassiho spravoval nejprve Jixian na severu, pak Pingyang na jihu. Byl neustále na vizitačních cestách. Nejvíce času věnoval přípravě na svátosti a jejich udělování, pak i kázání křesťanům i rozhovorům s nekřesťany. Přitom studoval čínské klasiky, takže si získal jméno mezi vzdělanci a mohl učit jiné misionáře čínštině. Očistil život společenství věřících od nešvarů a pověr, posílil křesťanskou výchovu mládeže. Pod jeho vedením počet věřících ve vikariátu náramně vzrostl. Neohroženě hájil své věřící i na tribunálech, kde si získal patřičný respekt. Na výstavě v Turíně v roce 1897 jeho svědeckví o čínských misiích mělo velký ohlas. Získal hodně podpory pro misii v Shanxi. Během své cesty do Paříže v r. 1898 byl vysvěcen na biskupa koadiutora mons. Grassiho. Během své cesty po Francii, Belgii a Anglii se čtyřmi čínskými seminaristy, získal nejen finanční podporu, ale i konkrétní pomoc. Devět mladých kněží a sedm sester františkánských misionářek Panny Marie odjíždělo s ním do Taiuanu. Tam byl pak v závěrečné fázi boxerského pronásledování zatčen a sám guvernér ze Shanxi jej popravil 9. července 1899. Když ho jeho bratr varoval a vybízel, aby se vrátil do Itálie odpověděl mu: „Chci zemřít se zbraní v rukou, bojovat s peklem a vzlétnout k nebi.“

Sv. **Eliáš Facchini** (1839-1900) se narodil v Reno Certese u Ferrary. Jeho charakter odpovídal jeho jménu. Jako prorok Eliáš byl drsný a silný, neschopný kompromisu. Jasně to ukazuje jeho odpověď katanům v Taiuanu: „Má víra je z ocele. Může se zlomit, ale ne ohnout.“ Řeholní sliby složil r. 1859 a v roce 1864 kněžské svěcení přijal. Fra Luigi Canali, později generální ministr a biskup, o něm prohlásil: „To byl kněz zdravé morálky a svatých ctností, vzor pravého františkánského apoštola a byl hoden zemřít pro Krista.“ Když byly v roce 1866 v Itálii zrušeny řeholní instituty, žádal o dovolení odjet do Číny jako misi-

onář. V dubnu 1868 dojel do Taiuanu. Začal své působení nedaleko Velké zdi, ale zanedlouho byl povolán řídit seminář, učit literaturu a teologii. Sestavil také latinsko-čínský slovník a teologické a filozofické příručky. Jako sekretář biskupa Moccagatty napsal několik teologických děl. Zúčastnil se tří regionálních synodů. Učil a formoval celou generaci čínských kněží, kteří pak v hodině zkoušky dokázali, že jsou hodni takového učitele a někteří obětovali svůj život pro víru. V roce 1893 se stal novicmistrem v Dongergou. Na počátku roku 1900 předpověděl blížící se mučednictví slovy: „Zabijí-li mě, chci jít do nebe co nejdříve. Mé tělo už je zchátralé. Budu děkovat Bohu, budu-li smět zemřít pro víru.“ Popravil ho sám guvernér provincie Sanxhi 9. července 1900.

Sv. **Theodorik Balat** (1858-1900) se narodil v St. Martin de Tours. Proto dostal od spolubratřích přezdívku „dobrý Albigenský“. Už v 11 letech vstoupil do malého semináře v Lavour a byl členem 3. řádu sv. Františka. V bohosloveckém semináři v Albi se zažehlo jeho misijní povolání. V roce 1880 vstoupil do noviciátu sv. Ludvíka v Pon. Slavné sliby skládal v Anglii r. 1884. V říjnu téhož roku přistál v Číně. Jako misionář podnikal dobrodružné cesty a jeho velká horlivost a strhující zbožnost byla korunována velkým úspěchem. Velký počet Číňanů přijalo katolickou víru. Jeho biskup, mons. Grassi, mu svěřoval náročné úkoly: učil v semináři, byl novicmistrem, promotorem misii, duchovním vůdcem sester františkánek, misionářek Panny Marie a kaplanem v sirotčinci. Plnil své povinnosti v těchto funkcích i za pronásledování a na výzvu, aby utekl odpovídal: „Mou povinností je zůstat.“ Jeho sebeovládání ho neopustilo ani ve vězení. Když tyranický vládce Yu Xian vtrhl s vojáky do misie, Theodorik se klidně modlil breviář. Povstal, udělil sestrám poslední požehnání a s odvahou s nimi přijal mučednickou palmu. Před jejich očima ho popravil guvernér provincie Shanxi 9. července 1900.

Pravda a lež o čarodějnických procesech

Upalování čarodějnic (a čarodějů) bývá často do-
brým beranidlem proti Katolické církvi. Nicméně
dánský historik a etnolog Gustav Henningsen (pro-
testant) vydal nedávno na toto téma obsáhlou pub-
likaci, v níž přesvědčivě na prokázaných faktech
dokazuje, že pravda je - jako obvykle v těchto vě-
cech - poněkud jiná. Není ve svém postoji osamo-
cen, už v sedmdesátých letech dospěli renomovaní
američtí historikové Norman Cohn a Richard
Kieckhefer (taktéž nekatolíci) ke stejnému závěru,
který je dnes názorem stále většího počtu historiků.

Především je třeba odkázat do říše bájí tvrzení
o 9 milionech obětí čarodějnických procesů v Evro-
pě. Toto číslo pochází od francouzského osvícenského
historika Lamothea, žijícího v době Velké

francouzské revoluce a Napoleona, kdy se na běžícím pásu vymýš-
lely hrůzostrašné historky o inkvizici a jejích proce-
sech (jako nedávno za komunistů), aniž byla mož-
nost korigovat je solidním předložením faktů, neboť
osvícenská a liberální cen-
zura se vůbec nelišila
od pozdější cenzury totalit-
ních režimů 20. století. Na zá-
kladě solidního výzkumu je nutno
upřesnit počet obětí čarodějnických procesů

14. až 18. století na cca 50 tisíc. Před 14. stoletím ča-
rodějnické procesy neexistovaly, nešlo tedy o „stře-
dověkou“ pověru, ale o novověkou. Katolická církev
ve středověku naopak velmi tvrdě vystupovala proti
původem pohanské pověře o čarodějnicích (tj. že-
nách, které se pohlavně stýkají s ďáblem a takto od
něho získávají nadpřirozenou moc škodit lidem). Už
císař Karel Veliký ustanovil trest smrti pro každého,
kdo by ji rozšiřoval. Ještě ve starověku církevní ot-
cové sv. Jan Zlatoustý, Cesarius z Arles aj. bojovali
ostrými slovy proti této pověře jakožto pozůstatku
pohanství. Veliký papež středověku a obránce svo-
body Církve proti německému císaři Jindřichu IV.
v 11. století, sv. Řehoř VII., pod trestem exkomuni-

kace zakázal dánskému králi Haraldovi, aby zahájil
proces proti ženám obviněným z „čarodějnictví“,
které prý zavinily sucho a morovou epidemií. Papež
nabádal krále, aby raději hleděl „pokáním odvrátit
Boží tresty a ne je ještě rozmnožovat nevěnné proli-
tou krví“. Užívání čar a kouzel bylo přísně zakázáno
už ve Starém zákoně. Církev ve starověku a středo-
věku je také zakazovala, trestala je však pouze cír-
kevními tresty a odmítala zasahování světské moci
do této záležitosti.

Teprve ve 14. století se zapojila do stíhání čaro-
dějství také světská moc, docházelo k rozsudkům
smrti, při nichž žel často církevní i světské instituce
spolupracovaly, jak se stalo v případě sv. Jany z Arku

(panny orleánské), jejíž upálení na hranici

nelze nazvat jinak než justiční vraž-
dou. Vlna čarodějnických proce-
sů vrcholí v letech 1550-

1650, tedy nikoli ve středo-
věku, ale v novověku. Přitom
mezi katolickými
a protestantskými zeměmi
existovaly obrovské rozdí-
ly. Henningsen cituje

v této souvislosti Martina
Luthera, který požaduje dů-
slednější pronásledování čaro-
dějnic. Zatímco v protestantské

části Německa zemřelo na hranici pro údajně
čarodějství 26 tisíc lidí, v katolickém Irsku pouze 4.

V nekatolickéjších regionech Evropy, v Itálii a na
Pyrenejském poloostrově, proběhlo od 16. do 18.
století více než 12 tisíc čarodějnických procesů,
z toho jen 36 poprav, značná část souzených naopak
vyšla s osvobozujícím rozsudkem. Poslední čaroděj-
nice v Evropě byla popravena koncem 18. století ve
švýcarském protestantském kantonu Glarus.

Historička Jenny Gibbonsová taktéž poukazuje
na zavádějící informace, jako by čarodějnické pro-
cesy organizovala církevní inkvizice. To vyplývá
z nepřesného překladu latinského textu, že někdo
byl „per inquisitionem“ vyzkoušen, což nemusí
znamenat hned inkvizici, nýbrž jenom to, že byl

podroben soudu - a to lhостejno, jestli církevnímu nebo světskému (lat. inquire = vyhledávat, zkoumat, vyšetřovat). Církevní inkvizice se naopak vyhýbala čarodějnickým procesům. Když dva němečtí inkvizitoři Spengler a Institoris koncem 15. století vydali primitivní a pověřený spis „Kladivo na čaroděnice“, který žel vydatně přispěl k eskalaci čarodějnických procesů v Německu, inkvizice se od toho distancovala, papež sv. Pius V. (1566-72), který v Církevním státě zakázal čarodějnické procesy, nařídil dát tuto knihu na index zakázaných knih. Římská inkvizice, podléhající přímo papeži, se snažila bránit čarodějnickým procesům všude, kde to jen trochu bylo možné, o čemž existuje ve vatikánském archivu spousta dokumentů, žel velmi často byla neúspěšná, protože nejen protestantští, ale i katoličtí vládcové Evropy papeže ignorovali.

Dalším historickým mýtem je teze, že teprve bezbožecké osvícenství skoncovalo s touto pověrou a upalováním nevinných obětí. Skutečnost je taková, že v 18. století, kdy osvícenství začínalo, byly už čarodějnické procesy na definitivním ústupu v celé Evropě. Hlavní zásluhu na postupné změně smýšlení v tomto směru má německý jezuita a duchovní básník Friedrich von Spee, který v první polovině 17. století s rizikem vlastního ob-

vinění z čarodějství a upálení na hranici vyvolal v Německu proti této pohanské pověře a popravám nevinných lidí kampaň, kterou vedli zejména jeho řádoví spolubratři.

V našich zemích byly mezi českým obyvatelstvem čarodějnické procesy jen ojedinělé. Horší situace vládla na Jesenicku a Šumpersku, kde žilo německé obyvatelstvo, jež mělo čilé styky se sousedním Slezskem, odkud sem prosakovala pověra o čarodějnicích. V 17. století tam byla upálena zhruba stovka lidí. Když toho zneužily osoby zvrácených mravů, jako Heinrich Boblig z Edelstadtu, který v postavení světského soudce vynucoval mučením doznání svých obětí k neexistujícím zločinům, rozpoutalo se hotové peklo. Katolický děkan v Šumperku Christoph Lautner jménem Círky vystoupil proti Bobligovi na obranu údajných „čarodějnic“, doplatil však na to sám upálením na hranici r. 1685. Velmi negativní roli žel sehrál jeho přímý nadřízený - olomoucký biskup Karel II. z Lichtenštejna, který podlým způsobem vydal Lautnera Bobligovi. Poslední upálení pro čarodějství proběhlo v Šumperku r. 1700. Od tohoto data už v českých zemích nikdo nebyl pro tento delikt popraven.

Radomír Malý

Další bestseller Otce Koláčka

Ředitel českého vysílání vatikánského rozhlasu Otec Josef Koláček TJ vydal další životopis z edice „Čeští jezuité“. Tentokrát je věnován hraběti Václavu Libštejnskému z Kolovrat, který jako šestnáctiletý r. 1650 vstupuje do jezuitského řádu a zřiká se všeho majetku ve prospěch stavby chrámu a profesního domu v Praze na Malé Straně. Zemřel 9. října r. 1659 ve věku 25 let na vleklou nemoc žaludku v Římě, kde studoval druhým ročníkem teologie. Otec Koláček zveřejňuje v knize jeho dopisy a duchovní zápisky, které odhalují v tomto mladém muži českého sv. Aloise: stejná vroucí láska k trojjedinému Bohu, Ježíši Kristu a Panně Marii, stejné apoštolské nadšení pro spásu duší, stejný odpor nejen k těžkému, ale i k lehkému hříchu, v němž vidí spoluúčast na týrání Božského Spasitele. Dokumenty zveřejněné Otcem Koláčkem jsou zároveň charakteristikou doby, poznamenané působením věhlasného španělského filozofa a profesora pražské univerzity Roderiga Arriaga a jeho českého žáka Bohuslava Balbína. Před očima čtenáře tak vystává jiný, autentický obraz Tovaryšstva Ježíšova a vůbec protireformace, odlišný od toho, jaký známe z učebnic dějepisu. Skutečně nelze, než se obdivovat šlechetnému náboženskému nadšení této katolické generace, pro niž spása duší a život v neustálé přítomnosti Boží ve věrnosti Jeho příkázáním byly tou podstatnou a nejdůležitější hodnotou, před kterou ostatní ztráceli svůj význam. Jak daleko máme k tomuto smýšlení a k této hodnotové stupnici! Zcela jistě by neškodilo inspirovat se příkladem takových lidí, vzešlých z našeho národa.

PRAVDA NEMÁ RÁDA KOMPROMISY

příběh, který inspiroval mnohé ke konverzi

Někdy se zdá, že pravda je každému k smíchu, zvláště když jde o peníze a moc. Přesto pravda nemá ráda kompromisy. Je možné nalhat na ní všechno možné i nemožné, nedovolit jí, aby mluvila, ale nejde ji změnit. Vždy zůstane taková, jaká je - nic přidat, nic ubrat.

Ve světě vědy se to zdá být celkem samozřejmé. Vědci něco poznávají a hledají důkazy, které by jim dovolily s jistotou říct o poznaném, že je to vskutku tak a ne jinak. A co se stane dokázaným, je pak i bez větších problémů přijímaným.

Bývá to tak až do okamžiku, kdy poznaná pravda začíná zasahovat do osobního života bádatele a žádá od něho radikální změnu, kdy mu začíná určovat cestu, která se mu přestává líbit. Zde nastává okamžik rozhodování: **přijmout pravdu se všemi důsledky nebo hledat způsoby, jak ji zamlčet?** Na tomto místě se ukáže, jak je člověk upřímný sám k sobě a k poznané pravdě. Pokud se jedná jen o nějaké druhořadé věci, dá se to snést, ale když nás pravda zasáhne v životně důležité věci, potom to bývá drama.

Před nedávným jsem četl knížku „Naše cesta do katolické církve“. Je to autobiografický příběh presbyteriánského kazatele Scotta Hahna a jeho manželky Kimberly. Scott velmi pečlivě studuje Písmo svaté a jemu, jakožto Slovu Boha, důsledně podřizuje svůj život. Jako protes-

tant uznává dva sloupy reformace: *sola fide* - ospravedlnění na základě pouhé víry a *sola scriptura* - uznávanou autoritou je pouze Bible. Katolická církev a papež se svou neomylností jsou pro něho nepřijatelní, považuje je téměř za dábelské.

Vše se zdá být v pořádku. Jenže, jenže...

Při hlubším zkoumání Bible Scott přichází na to, že princip *sola fide* není plně podložen Biblií a ve svých kázáních začíná učit, že k víře je třeba připojit ještě skutky, jež mají vycházet z víry. Jeho protestantští přátelé po vyslechnutí argumentace s uznáním přijímají tento názor. První sloup reformace nevydržel pod tlakem Bible.

Kazatel postupuje dále ve svém zkoumání Písma a je ohromen tím, že se v Písmu nikde neříká, že jedinou autoritou je pouze Písmo.

Naopak nachází v Bibli slova, že sloupem a oporou pravdy není Slovo Boží, jak si myslel, ale Církev (srv. 1 Tim 3,15). I další místa z Bible ho začínají znepokojoval. Na mysl se mu tlačí otázka: Která církev je tím sloupem a oporou pravdy? Vše naznačuje, že je to katolická církev. Výsledky Scottových úvah je znepokojena i jeho žena Kimberly a další jeho přátelé. Probíhá boj argumentů.

Zvítězí pravda? Najdou cestu do katolické církve?

br. Bohdan

Člověk touží po naplnění života, po štěstí. Zůstává však otázka: Co mě naplní? A kde to najdu?

V dnešní době se můžeme často setkat s horoskopy, věštěním, astrologií, magií, čarováním. Jedním slovem s okultismem. K tomu přistupuje nabídka jakéhosi duchovna, zabývajícího se nějakými „energiemi“, díky nimž prý můžeme dát svému životu směr a smysl. Slibují nám poznání budoucnosti, minulých životů, léčitelské schopnosti...

Ale je to skutečně tak? Víme dobře, že to, co uvádí do pohybu náš život, povzbuzuje vůli a vysvobozuje v nás to nejlepší, je láska. Chceme být milováni a zároveň chceme milovat. A když milujeme, chceme žít - toužíme po věčnosti.

Naplnění života...

Existuje Láska, která není milována. Je to Ježíš Kristus, který ukázal svou lásku k lidem na kříži.

On miluje do krajnosti, i když je často nepochopen a odmítnut. Ale právě On je světlo světa, jak praví apoštol Jan: „*To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila*“ (Jan 1,5). „*Těm pak, kteří Ho přijali a věří v Jeho Jméno, dal moc stát se Božími dětmi*“ (Jan 1,12). Jedině On nás vede k tomu, co je opravdové a nepomíjející štěstí. Jeho smrt na kříži a zmrtvýchvstání je nám zárukou důvěryhodnosti. Nikdo jiný nám neposkytl takovou záruku. Nabízejí nám sice štěstí, ale nikdo z nich nedal za nás život ani nevstal z mrtvých. Pán Ježíš ano. Tuto pravdu potvrzují celé křesťanské dějiny.

Přesto mnozí jdou za falešnými učiteli a touží se napít osvěžující vody, ale jsou to jen rozpukané cisterny, jež vodu neudrží (srv. Jer 2,13). V páté knize Mojžíšově nás Bůh varuje, že cesta skrze okultní praktiky nevede k Němu: „*Až vstoupíš do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, neuč se jednat podle ohavností oněch pronárodů. Ať se u tebe nevy-*

skytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštby, mrakopřavec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. (...) Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha.“ (Dt 18,9-13). Okultismus

nás nemůže spasit, naopak uvádí nás do otroctví. O. Joseph Maria Verlinde, který se dlouhou dobu, při svém hledání Boha, vě-

v okultismu nenajdete

noval východním náboženstvím (viz.

Immaculata č.4/99 - Modlitba a hinduismus), vypráví o tom, jak je okultismus nebezpečný: „*Indové velmi dobře znají tento okultní svět a varují své učedníky před takovými praktikami. Jedním z důvodů je nebezpečí ze strany duchů temnoty, které do okultismu vstupují. Velký indický mistr Krishnamurti o těch ze Západu, co se zabývají okultismem, prohlásil: Vy na Západě jste jako žáci černokněžníka. Vysvobozujete síly, nad kterými později nejste schopni vládnout a které vás později zotročí.*“

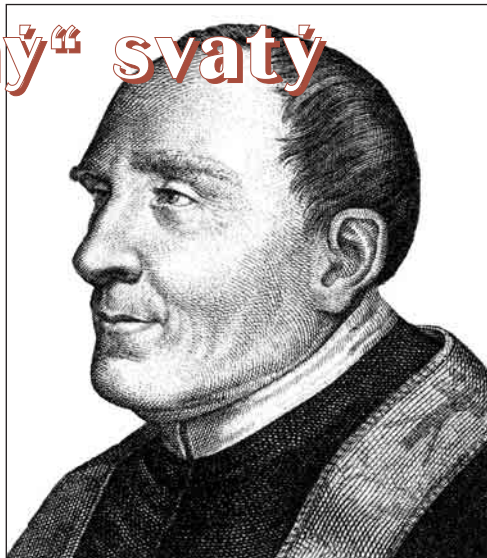
Indové se snaží o svou spásu vlastními silami, ale my důvěřujeme Ježíši, protože *v nikom jiném není spásy* (Sk 4,12). Jestliže se někdo zapletl do okultních praktik, je nyní čas, aby se obrátil k Ježíši a s Jeho pomocí je odmítl. S Ježíšem nemíneme cíl. On nás učí: „*Já jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*“ (Jan 14,6).

„Nebezpečný“ svatý

Letos v březnu uplynulo 180 let od úmrtí a příští rok v prosinci tomu bude 250 let od narození světce tří národů: Čechů, Poláků a Rakůšanů. Jde o sv. Klementa Marii Hofbauera, rodáka z Tasovic u Znojma z česko-německé rodiny, jehož mateřštinou byla němčina. Prošel složitou cestou realizace povolání k řeholnímu životu od dráhy pekaře přes poustevnictví až ke vstupu do kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů) v Římě, založené sv. Alfonsem z Liguori. Redemptoristé byli v éře osvěcenství považováni za jakousi náhražku za zrušený jezuitský řád, proto se jim dostávalo odmítání a také pronásledování od mocných té doby.

Uvedl kongregaci do Varšavy, kde se zaměřil na misii mezi jejím obyvatelstvem. Ta sestávala ze tří hlavních bodů: kázání, zpovědi a charity. Jeho kázání byla krátká, věcná a odvázně tepající zlořády. Ve zpovědnici se naopak sv. Klement ukazoval jako laskavý a dobrý otec, mající soucit s hříšníky. Proslul v této souvislosti svým výrokem: „Na kazatelně je třeba tvrdě setřásat ořechy ze stromu, ale ve zpovědnici je jemně sbírat.“ Světceva charitativní aktivita byla obrovská. Založil při klášterě, jehož byl představeným, sirotčinec a bezplatnou učňovskou školu. Peníze vyžebřávali redemptoristé ve varšavských ulicích. Jednou Klement zašel do hospody a prosil o almužnu muže hrající karty. Jeden z nich mu plivl do tváře. On řekl: „Děkuji, to bylo pro mne, teď však bych ještě prosil něco pro své svěřence.“ Dotyčný se zastyděl a štědrě ho obdaroval. Měl též svérázný humor, kterým získával jiné. Když jeden skrupulózní kněz nemohl skončit purifikaci (vytírání) kalicha po mši svatě, světec k němu přistoupil a řekl: „Nechej taky něco andělům.“

Dokud existovalo samostatné Polské království, které ctilo katolickou víru, světci se apoštolsky dařilo. Když ale r. 1795 ztratilo Polsko svoji samostatnost a Varšava připadla

Rusům, bylo to horší. Nicméně i s ruskou carskou správou se nakonec redemptoristům podařilo rozumně se domluvit, mohli nerušeně pokračovat ve své práci. Definitivní konec však nastal se vpádem francouzských vojsk, když Napoleon realizoval své dobovatelské plány. Klement byl prohlášen nejúhlavnějším nepřitelem osvěcených zásad a vyhnán z Polska.

Usadil se r. 1808 ve Vídni, kde, jak doufal, za vlády císaře Františka I. nalezne lepší porozumění pro katolickou pravověrnost, než tomu bylo za vlády pověstného rušitele klášterů Josefa II. Stalo se tak jen částečně. Rakouská vláda sice nic neměla proti jeho kněžskému působení ve Vídni, nedovolila mu však zřídit tam klášter kongregace. Světec v osvěcenky založené Vídni kázal proti Voltaireovi a dalším jemu podobným filozofům, požadoval odstranění bludných nauk z výuky v seminářích a na fakultách a neskrýval projevy věrnosti a oddanosti papeži. Za tím účelem také založil okruh intelektuálů, k němuž náležel mimo jiné i známý literát Friedrich Schlegel. To už ale nastupoval Metternichův absolutismus, který viděl mimo

jiné i v papeži potenciálního nepřítele. Světec byl sledován tajnou policií, častokrát volán k výslechu, v jeho bytě proběhla několikrát domovní prohlídka, došlo i ke křivému obvinění z pašování liturgického náčiní přes hranice. Zvláště velkými odpůrci sv. Klementa byli svobodní zednáři, na jejichž základnou rozvratnickou činnost proti Církvi na kazatelně upozorňoval, ano, podnikli dokonce i pokus o jeho zavraždění. Teprve na smrtelné posteli se dozvěděl o povolení rakouských úřadů umístit ve Vídni kongregaci redemptoristů, což musel papežský nuncius diplomatickou cestou tvrdě vybojovat. Český národ je tomuto svatému knězi a řeholníkovi vděčný zvláště za to, že ve Vídni se postaral o české kázání pro Čechy tam žijící.

Sv. Klement Maria Hofbauer není světcem, o němž by se hovořilo s nadšením. Zdrženlivost vůči němu projevují i mnozí současní katolíci. Je to proto, poněvadž tento

skromný a laskavý kněz postavil svůj apoštolát na ideovém zápase s osvícenstvím, liberalismem a svobodným zednářstvím, hlavními nepřáteli křesťanství na přelomu 18. a 19. století. Proto je „nebezpečný“. Neviděl tyto odpůrce jen vně Církve, ale také uvnitř, častokrát také mezi vysokým klérem a dvorními teology, kteří v duchu náboženského relativismu a synkretismu rozmělovali zjevenou nauku zevnitř. Sv. Klement jako nejúčinnější zbraně proti tomu hlásal Eucharistii, úctu k Panně Marii a poslušnou oddanost viditelné hlavě Církve - papeži. Pokud toto někomu připomíná současnou situaci Církve, tak podobnost určitě není čistě náhodná. Tytéž destruktivní síly, které působily tenkrát, působí i dnes. Proto je sv. Klement Maria Hofbauer tak aktuální včetně těch „nejúčinnějších zbraní“, které doporučoval a jež jsou stále a v každé době stejné.

Radomír Malý

Malé střípky z velké pouti

Prožíváme svatý rok a to je obrovská šance, abychom dali nově najevo Pánu Bohu, že ho máme rádi. Je to také doba pro mimořádná rozhodnutí. Mnoho lidí nachází sílu vykonat to dobro, které již dlouho odkládali.

Když jsme se rozhodli, že půjdeme pěšky do Říma, byla v našem rozhodnutí touha obětovat všechny těžkosti pouti za sebe i za ty, jejichž jménem jsme pouť konali. Sami jsme netušili, co vše to putování přinese pro nás a pro ostatní.

15. května při pravidelné měsíční pouti ve Vranově nad Dyjí se přišli věřící rozloučit s poutníky. Otec biskup Vojtěch Cikrle požehnal poutní kříže a klobouky a připomenul, že se máme stát živou prosbou, děkováním i chválou a popřál nám, abychom na cestě pocítili, že křesťané na celém světě patří k sobě.

Ráno 16. května jsme po mši svaté vyrazili z Vranova nad Dyjí. Bylo nás celkem šest - 3 kněží (pan děkan z Velkého Meziříčí Jan Pe-

foto: poutníci

ňáz, pan děkan ze Znojma Jindřich Bartoš a já), dále jáhen (František Řezníček z Vranova n. D.), pastorační asistent (Jan Klíma z Vranova) a malíř (Miloš Sláma z Polničky u Žďáru).

Celkem jsme byli na cestě 33 dnů a jednu noc. Ušli jsme 1178 km, denně to bylo průměrně 36 km. Šli jsme převážně po silnicích, často za hustého provozu. Během dne jsme se vždy setkali s doprovodným vozidlem (škoda 1203, přebudovaná tak, aby v ní bylo možno přenocovat). V doprovodném vozidle jsme měli zásoby a 3 z nás většinou v autě spali, ostatní se uchytili buď na faře nebo zůstali venku. Ke skupině pěších se vždy přiřadil i řidič, který se o nás, také podle svých možností staral.

Každodenní putování dostalo postupně jasný ráz: mše svatá, společná modlitba na cestě, debata nad bulou Svatého otce ke svatému roku, mlčení i rozhovory a k tomu několik desítek kilometrů někdy překrásnou krajinou, jindy dlouhými rovinami, zastavení u jídla a odpolední siesta. To vše bylo zpestřováno mnoha setkáními s lidmi a zastávkami v kostelích či u křížů a kapliček. Brzy každého něco bolelo, ale měli jsme to za co obětovat.

Stále jsme byli ve spojení s naší vlastní skrze mobilní telefon, a tak jsme se dověděli, že vzrůstá zájem o naše putování a že přibývá těch, kteří se připojují nějakým způsobem k našim úmyslům pouti. Po svém návratu z Říma jsme sestavili a vytiskli brožuru, v níž je podrobně popsána pouť. Proto se teď omezím jen na 3 spíše duchovní skutečnosti, které mě silně upoutaly.

1. Už paní hraběnka z Velkého Meziříčí říkala před naší poutí, že člověk je v takovém případě nesen. Věděla to sama ze zkušenosti a i my jsme to znovu prožili. Pán Bůh nás skutečně nesl. Nevidím totiž jiné vysvětlení pro všechno to, co jsme prožili a překonali. Nesetkali jsme se s žádným zlým člověkem i při různých zdravotních problémech jsme mohli jít stále dál a to bez odpočinkových dnů. Přicházely na nás sice různé krize, ale nikdy to nepřišlo na všechny naráz, takže se to dalo vždy

snadněji překonat. Znovu jsme mohli prožívat, že křesťan je doma všude a že má bratry a sestry i v neznámých krajích. Mnohokrát se nám stalo, že nás zastavovali lidé na ulici, poznali nás podle křížů, klobouků a poutnických holí, a ptali se nás kam a odkud jdeme. Většinou se divili, někteří prosili, abychom se ze ně modlili a párkrát se nám stalo, že nás nečekaně pohostili či obdarovali. Každé takové setkání bylo pro nás povzbuzením. Myslím, že jsme se také stali živým znamením pro ty, kteří nás potkali. Snad naše cesta někoho povzbudila k zamyšlení, proč jdeme do Říma, co to je svatý rok a co by mohl udělat on.

2. V Rakousku a v Itálii jsou dost častá jména obcí, v jejichž názvu je jméno světce (např. sv. Vít, Sant Pölten) nebo různých posvátných skutečností (např. Santsepulcro = svatý hrob). Teprve zpětně jsme zjistili, že na těchto místech měl pro nás Pán Bůh připraveno zvláštní překvapení. Když jsme si toto místo zvolili jako zastávku, vždy na nás čekal určitý „nadstandard“. Buď mimořádně laskavé přijetí, nocleh v postelích, nečekané pohoštění nebo setkání se zajímavými lidmi. Trochu mně mrzelo, že jsme na to přišli až teprve 100 km před Římem. Hned jsme v mapě hledali zda není na cestě ještě nějaké místo, které má v názvu světce, abychom tam mohli poprosit o nocleh. A bylo - svatý Ondřej. Bez odkladu jsme tam zamířili. Byli jsme však zklamáni. U kostelíka nebyla ani fara, kde bychom mohli poprosit o střechu nad hlavou, a ani v okolních domech to nevypadalo na to, že by na nás byl někdo zvědavý. Navíc už se začínalo šerit. Že by zde pro nás Pán Bůh nic neměl? Výjimka potvrzuje pravidlo. A tak jsme šli dál a to asi 6 km do města Narnii. Když jsme našli kostel a faru, bylo už hodně po desáté. Všude tma. Sbírali jsme odvalu, zda vůbec zavzornit a otravovat s prosbou o nocleh v tuto nevhodnou dobu. Někteří zakleklí ke krátké modlitbě před vchodem do kostela. Myslím, že to netrvalo ani 20 sekund a přijelo mezi nás auto a vyskočil pan farář. Hned v nás poznal poutníky, skoro na nic se neptal a ubytoval nás mnohem přepychově

věji než jsme byli v Itálii zvyklí. A tím se nám to jen potvrdilo, že i ve svatém Ondřeji má pro nás Pán své překvapení, jen bylo třeba chvíli počkat a víc důvěřovat.

3. Celá naše pouť byla jednou velkou modlitbou. Šli jsme od Panny Marie - Matky Naděje do věčného města. Duchovně jsme byli spojeni nejen s těmi, kteří nás žádali o modlitbu, ale i s těmi, kteří touto cestou chodili před námi. Vzpomínali jsme na poutníky do Mariazell (letos v srpnu jich už šlo zase 17 ze Znojma - příklady táhnou), pamatovali jsme na svaté, kteří z Moravy putovali do Říma (Cyril, Metoděj, Klement Hofbauer, Jan Nepomucký...), procházeli jsme kraji světců: benátskem svatého Marka, kolem Padovy sv. Antonína, Ravennou sv. Apolináře, Perugii sv. Jana Kapistránského, kolem Assisi sv. Františka atd. Nejvíc však na nás zapůsobil samotný Řím. Byl jsem zde již potřetí, ale tentokrát to bylo nejsilnější.

Snad tomu napomohlo i to, že jsme byli více připraveni díky dlouhé a namáhavé cestě, ale svou roli sehrálo i to, že letos se tam žije svatý rok - Jubileo. Byl to zvláštní pocit, když jsme přišli ke značce Roma a o několik hodin později poklekli ve svaté bráně v bazilice sv. Petra. Teprve později jsem uvěřil, že to není jen sen, ale skutečnost. Chtěli jsme dát Ježíšovi dárek k jeho trojkulatým narozeninám, ale ve skutečnosti On nás obdaroval v tutéž chvíli stonásobně. Tak to totiž bývá. Když člověk nabídne něco Pánu Bohu, On mu dá mnohonásobně víc. Přál bych každému člověku, aby s tím udělal zkušenost.

Těchto několik střípků z pouti do Říma píšu pro povzbuzení vám všem. Svatý rok je doba, kdy se hodí konkrétně dát najevo Bohu, že ho máme rádi. Neodkládejme to a nebojme se. On sám nám dá sílu.

P. Marek Dunda

foto: -jg-

Milá Sylvo, píšeš, že Igor nevěří, nechodí do kostela, není pokřtěný a jeho rodiče ho nevychovali ve víře, ale jinak je to slušný chlapec. Tvoje maminka ti však příliš často připomíná, že je nevěřící. Říkáš, že to vede až k otevřeným konfliktům. Nedívím se tomu, ale

Rozhovory se Sylvou

Igor nevěří

spíše by bylo lepší, kdyby ti poradila, jakým způsobem máš mluvit s Igorem o víře. Jestliže dovolíš, poskytnu ti nějaký ten námět, jak by se to dalo udělat, jak bys mohla Igorovi vysvětlit, co to víra vlastně je.

Vy dva se dohodnete, že se zítra v osm hodin večer setkáte před internátem. Ty věříš jemu a on tobě, že slovo, které jste si dali, dodržíte a skutečně se setkáte. Je to malá praktická ukázka důvěry nebo víry mezi vámi dvěma. Igor ti věří, že ho máš skutečně ráda, že ho nezklameš a ty věříš jemu totéž. Váš vzájemný vztah je budován na lásce, která úplně samozřejmě předpokládá víru a důvěru.

A vůbec, každý meziosobní vztah v lidské společnosti je nesen vírou.

Ve styku s lidmi jsme vždy odkázáni na víru. Platí to jak o slovních projevech, tak i o výrazu tváře a gestech v chování člověka. Co se odehrává v nitru druhého člověka můžeme usoudit jen na základě toho, co nám bylo oznámeno a řečeno. Nitro člověka se otevře ve výrazu, znaku, slově, z kterých se dovídáme to, co by nám jinak zůstalo skryté. Přizpůsobit se tomuto a přijmout to, znamená věřit. Platí to o vztahu rodičů a dětí, učitelů a žáků, mistrů a učňů. Zvláštním způsobem to platí mezi dvěma zamilovanými a mezi manžely. Platí to také o poznacích z vědy, které zprostředkováváme jiným lidem, o doručování zpráv z dalekých krajín a v neposlední řadě i o dějinách. Podle důvěryhodnosti jednoho člověka k druhému získáme větší nebo menší jistotu víry. Tu největší a nejkrásnější jistotu lidské víry můžeme zažít v přátelství a v lásce, jak to prožíváte i vy dva. Ve vašem vztahu si rozumíte, umíte se postavit na místo toho druhého a dívat se jeho očima. Věřohodnost tohoto zprostředkování se zakládá na důvěře, že ten druhý nechce klamat. Čím je vztah srdečnější a osobnější, tím větší je i vzájemná jistota víry.

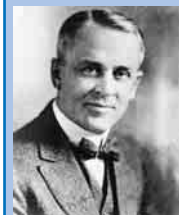
Víra v náboženském smyslu tedy neznamená říkat jednoduše ano k výroku katechismu a automaticky ho pokládat za pravdivý. Je to, podobně jako vaše láska, osobní setkání, ale nyní ne s člověkem, ale s Bohem. Bůh přebývá v nepřístupném světě, přesahuje všechny představy, má, jako každá osoba, svou intimní sféru, má tajemství, které není možné poznat rozumem zvenku, Bůh je však může vyslovit ze svého nitra, neboli zjevit člověku.

Boží tajemství neodporují lidskému rozumu, ale přesahují ho. Bůh je člověku zjevuje z lásky. Ve vtělení vyslovuje Bůh sebe sama. „Boží Slovo“ je Ježíš Kristus a prostřednictvím jeho se Bůh setkává s člověkem. V Ježíši Kristu je Bůh předmětem a zároveň základem víry. Věřím Ježíši, že Bůh je trojjediný. Vyznání víry je něco podobného jako vyznání lásky, je to osobní vyznání „věřím v Tebe“ anebo „miluji Tě“.

Sylvo, promiň mi, že jsem se rozmluvil. Vždyť to znáš. V lásce to tak bývá, že při setkání a rozhovoru čas utíká ani nepostřehneš, jak uběhne hodina či den. S vírou je to podobné jako s láskou. Nejen váš příklad je toho potvrzením, ale i mnohé nádherné příklady v Písmu svatém. Zkuste si přečíst například příběh praotce Abrahama, praotce naší víry, jak je napsán v knize Genesis. Jahve mu řekl, aby opustil svou zem, své příbuzné a dům svého otce, pro zemi, kterou mu ukáže, pro příslib, že z něho udělá velký národ, pro požehnání. Abraham s vírou poslechl a šel, ani nevěděl kam (srv. Gn 11,27-12,9). Myslím, že i Igorovi by jsi měla povypřávit anebo přečíst tento příběh, který má jistě pár společných bodů s vaším vztahem. Pro tebe to možná bude znamenat, že si budeš muset zopakovat a prohloubit své náboženské vědomosti. Určitě ti to prospěje.

Mám však i jiné obavy, které nemusí být úplně neopodstatněné. Vždyť i ty víš, jací jsou mnozí chlapani, když se zamilují. Chtějí, aby jim děvče dokázalo svou lásku, a to ne jakkoli, ale tak, jak si ji dokazují manželé. To však je na širší povídání. Tak tedy měj se hezky a drž se, modlím se za tebe.

Ladislav Csontos

Robert Andrews Millikan (1868-1953)

Fyzik, nositel Nobelovy ceny za rok 1923.

„Lidé, kteří vědí málo z vědy a lidé, kteří vědí málo z náboženství, mohou se mezi sebou hádat, a přítomní si tak mohou myslet, že se to hádá věda s vírou, ale ve skutečnosti se zde srazily jen dva druhy nevědomostí.“

BŮH ODPOVÍDÁ NA MODLITBU

VÍCE NEŽ POZEMŠTANĚ

Při naší měsíční výpravě jsme vůbec poprvé použili dopravního prostředku konstruovaného pro jinou planetu. Bylo to měsíční vozítko pro měsíční písečné duny, nazvané „rover“. Mělo mít zvláštní řízení předních i zadních kol, ale první den na Měsíci fungovalo jen řízení zadních kol. Ani my, ani řídící středisko v Houstonu nepřišlo na to, kde je chyba.

Když jsme druhý den vyrazili znovu na své průzkumy, přední osa byla v pořádku, fungovala bezvadně. Přitom přepínače a ostatní ovládací prvky byly nastavené přesně stejně jako předešlého dne. Dave se tomu velice divil. Žertem k tomu poznamenal, že snad musel v noci někdo přijít a závadu odstranit. Nemohli jsme pochopit, jak se to mohlo přes noc změnit. Ale byla to odpověď na modlitbu. V Listě Jakubově (Jk 5,16) čteme: *Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.*

Bůh nadpřirozeným způsobem zasahuje i v nejmenších podrobnostech do našeho života. Během prvního dne na Měsíci jsme měli co dělat ještě s jiným problémem. Naším úkolem bylo smontovat ústřednu pro experimentální soubor ALSEP (šlo o soubor aparatur k měření na povrchu Měsíce). Tato ústředna byla jakýmsi nervovým uzlem, přes který se měly vysílat všechny naměřené údaje z vědeckých experimentů, jež jsme na Měsíci připravili, a z aparatur, které jsme na Měsíci zanechali po odletu. Mým úkolem bylo zbudovat tuto stanici.

Konstrukce byla řešena tak, že po uvolnění posledního šroubku a po vytažení dvou závlaček se stanice sama rozevře a „vyskočí“ do pohotovostního stavu. Uvolnil jsem poslední šroub a zatáhl za strunu, kterou se vyťahovaly poslední dvě závlačky. Ale struna praskla! Ústředna těžce odpočívala na zemi, tedy na povrchu Měsíce, a já jsem nebyl s to dostat ven malé závlačky, protože mé ruce vězely v nemotorných rukavicích.

Co si počnu? Ta ústředna byla nesmírně důležitá pro všechny vědecké experimenty. Největším problémem byl čas, nejcennější „výbava“ při naší průzkumové výpravě. Stejně jsme už měli zpoždění proti předem vypracovanému plánu. Modlil jsem se: „Ukaž mi, Pane, nejprve správnou cestu, co mám udělat nejdřív!“ Byli jsme poučeni a vyškoleni, abychom při práci s citlivými měřicími aparaturami neužívali prsty. Nejen že jsme měli velké rukavice, ale vědci, obávající se, abychom nějakou manipulací vědecká zařízení nepoškodili, nám určili na každý pracovní úkon speciální nástroje.

Cítil jsem jasně, že Pán ode mne žádal, abych klesl na kolena a abych přesto závlačky uvolnil svými prsty i v těch necitlivých rukavicích. Pokusil jsem se o to, závlačky se uvolnily a ústředna se vymrštila vzhůru, jak to mělo správně být.

Ježíš slubuje: „...věřte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit“ (Mt 21,21).

Více než pozemšťané, James Irvin

foto: National Aeronautics

Vnitřní hlas

zpověď, která mi zachránila život

Jednoho podzimního dne jsem byl nucen odvézt našim rodinným mikrobusem manželku do příbramského nemocnice. Měla trochu strach z chirurgického zákroku a proto přivítala, když jsem na pokraji města nejprve odbočil na Svatou Horu.

Měli jsme dost času povzbudit se duchovně na tak milém místě. I když v časných ranních hodinách nebyla právě mše svatá, návštěva nám oběma udělala moc dobře, ulevila našim starostem a mohli jsme je předat naší milované Matičce, pomocnici v každý čas. Potom jsem manželku odvezl do nemocnice a vrátil se k domovu.

Když jsem se opět blížil ke známé křižovatce, cosi mne silně pudilo odbočit znovu na Svatou Horu, protože tentokrát bych stihl mši svatou. Věděl jsem, že se musím vrátit včas do Mníšku pod Brdy, protože od 8 hodin jsem měl učit ve škole. Ale našťastí jsem měl domluven na první hodinu zástup, abych měl časovou rezervu, kdyby se něco přihodilo a já se opozdil. Při jízdě autem člověk nikdy neví, co se může stát! Teď jsem přijal s povděkem předchozí prozíravost a uposlechl mocné volání svého vnitřního hlasu. A tak za chvilku už jsem klečel v chrámové lodi a prosil o zdárný průběh lékařského zákroku u manželky, za naše děti a za všechny ostatní běžné starosti, tížící duši. Hlas varhan a pohled na známý stříbrný oltář s Matkou Svatohorskou byl balzámem na všechny bolesti.

Během mše svaté jsem si povšiml, že se svítí ve zpovědnici, že je v provozu. Už jsem potřeboval tuto „boudičku“ jako sůl, ale váhal, zda právě teď a právě zde, vždyť jsem mohl jít kdykoliv ke svému příteli paterovi doma. Nikdo si neumí představit, co jsem celou mši prožíval! Tentokrát to nebylo žádné ano, či ne, pralo se to ve mně a táhlo ke zpovědnici velkou silou. Stále jsem kontroloval hodinky, ty však tvrdily, že mám dost času a že to stihnu v pohodě!

Mše svatá skončila a nohy mne samy nesly místo k východu, na opačnou stranu ke zpověd-

nici. Měl jsem tenkrát i jakýsi problém k vyřešení a tak svatohorský prostor nabitý duchovně měl být oporou mému rozhodování.

Asi za půl hodiny, s blaženým pocitem v duši, jsem řápnal na parkoviště. Bylo krásné podzimní počasí, slunce svítilo a bylo mi fajn.

Když jsem se tentokrát již potřeťí dostal na známou křižovatku, přibrzdil jsem, abych si prohlédl nehodu, ke které tam před mým příjezdem došlo: Na boku ležel převrácený mikrobus Žuk a vedle něj rozpúlená pohotovostní Tatra 613. Tatra vjela s blikajícím majáčkem a sirénou velkou rychlostí do křižovatky a tam se střetla s Žukem, který nedal přednost, protože měl právě zelenou! Bylo to sice zajímavé, ale to jsem ještě netušil, že rozpúlené pohotovostní vozidlo ujíždělo k něčemu daleko horšímu, k případu, který mne za chvíli oslovil!

Jakkoliv bylo na Svaté Hoře a v Příbrami slunečno, cestou s kopce k Dubenci jsem pomalu vjížděl do mlhy, která stále houstla a na dálnici k Praze se už změnila v bílou, neproniknutelnou zeď! Protože toho časného rána byla dálnice téměř pustá, ujížděl jsem i v té mlze asi osmdesátkou. Po jisté době jsem se přiblížil k nějakému autu, jehož přítomnost v bílé tmě prozrazovala sotva viditelná, červená koncová světla. Udržoval jsem tedy za ním stálou a dostatečnou vzdálenost a byl jsem rád, že mi slouží k lepší orientaci.

Pojednou mu zazářila brzdová světla a okamžitě jsem zpomalil i já. Ještě chvilku a vidím, že se něco děje! Ten přede mnou se řadí do levého jízdního pruhu. U silnice nějaké osoby v oranžových vestách ukazují rukama, abych to učinil i já. Téměř současně mlhou proniká řada blikajících oranžových světel a oznamuje, že tudy nesmím,

že se tam něco přihodilo! Však to, co se stalo, už mám před očima a je to otřesné: Mlhou pronikají obrysy obrovského nákladního přívěsu plného klád, dlouhých mnohametrových kmenů lesních stromů. Některé klády jsou nahoře, jiné sesypané na zemi, pod některými je napěchováno několik osobních aut, zcela rozmačkaných!

Krokem mívám hrůzné divadlo a bledý, zalitý studeným potem, si uvědomuji šokující fakt: Kdybych se nezdržel na Svaté Hoře a ujížděl rovnou k domovu, byl bych už mrtev! Dlouhé klády stojícího nákladu by při mé osmdesátikilometrové rychlosti právě proletěly oknem naší „Barči“ (Barkasu) a na místě mne proklály! Byl bych pravděpodobně první a zcela jistou obětí nečekané překážky! Vyšší mikrobus by dopadl hůře, než nižší osobní auta, vecpaná pod kládami! A hlavou letí myšlenky a neuvěřitelná pravda: Ten naléhavý vnitřní hlas, který jsem poslechl a který způsobil mé zdržení, ta druhá návštěva Svaté Hory a čas strávený ve zpovědnici, to vše mi jednoznačně zachránilo život! Pro mamku v nemocnici a pro devět dětí pěstounské rodiny...! To jsou ty „zázraky všedního dne“, jak tomu doma říkáme!

Děkuji Ti Matičko! Není to poprvé, kdy jsi mi zachránila život!

Ve škole jsem byl včas, ale bledý ve tváří a s roztrfěným nohama to vyprávím kolegům i dětem. S vědomím, že mi opět víra a přichylnost k Panně Marii zachránila život!

Až později se mi potvrdilo, že bouračka na křižovatce u Svaté Hory souvisela s tou v mlze. Pohotovostní Tatra 613 se sirénou ujížděla právě k místu nehody a nedojela! A dodnes netuším, ve kterém místě dálnice mezi odbočkou na Příbram, okolo Dobříše až k Voznici, se neštěstí stalo. V té mlze jsem to nezjistil a ani později se to nedozvěděl. Ani nevím, zda to někdo odnesl na zdraví, či dokonce životem! Jen vzpomínka a hluboká vděčnost Matičce zůstala! Pod dojmem té hrůzy neprávem bledne i ta skutečnost, že došlo k vyslyšení a vyřešení toho, za co jsem tenkrát před jejím oltářem tak úpěnlivě prosil!

Buďiž toto mé vyprávění maličkým poděkováním za všechno a zároveň poučením a nadějí pro všechny malověrné! Stalo se to 15. října 1990.

Mgr. Karel Kahoun

V poslednej chvíli

Istý túlavý bezdomovec zachránil pred utopením štvorročného chlapčeka. Jeho matka sa mu chcela odvdáčiť, ale on neprial nič iba dobrý obed. V snahe predsa len odmeniť záchrancu svojho syna, dávala mu to najvzácnejšie, čo chlapček na sebe mal: Zázračnú medailu na striebornej retiazke. Matka natoľko naliehala, až si ju bezdomovec predsa nechal obopnúť okolo krku.

Slúbil, že ju bude vždy nosiť. To však nezmenilo nič v jeho živote, naplnenom neresťami a hriechom. Po mnohých rokoch ťažko ochorel, takže musel do nemocnice. Kňaza, ktorý sa mu prihovárал, odmietol s výsmechom a preklínaním. Až keď vyšlo najavo, že kňaz a bezdomovec pochádzajú z toho istého kraja, rozpriadol sa medzi nimi rozhovor. Reči o Bohu a o sviatostiach rozhodne odmietal. Nakoniec sa obrátil k stene a zvolal: „Nech ten kňaz konečne odíde!“ Ale kňaz neodišiel, lebo zbadal na jeho krku retiazku so Zázračnou medailou. S údivom sa ešte vyzvedal, či nie je to pamiatka od jeho matky. Vtedy chorý začal rozprávať... Kňaz si vypočul vlastne príhodu zo svojho detstva. Klakol si k posteli chorého a so slzami v očiach sa modlil. Muž bol v rozpakoch a postupne si uvedomoval, že chlapček, ktorému kedysi zachránil život, kľučí vedľa neho. Taký jasný dôkaz Božej milosti už starec nemohol prepočúť a odmietnuť. Všetku ťarchu svojich hriechoch zložil kajúčne v sviatosti zmierenia a pokojne usnul v Pánovi.

Mária, útočíte hriešnikov, pomohla v poslednej chvíli.

K.M. Herrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute, Heft 1

DUCHOVNÍ POZDRAU Z TICHOMOŘÍ

„Jděte do celého světa, křtěte, učte, hlásejte...“ Takovými podobnými slovy končí všechna Evangelia. My dnes víme, že slovo Boží proniklo skutečně do celého světa. Těžko bychom hledali zemi, kde by tomu tak nebylo, víme ale, že i dnes není všude svoboda a je bráněno Kristu, aby mohl v Evangeliu všechny oslovit. Ještě smutnější je ale situace, kdy předkové slovo Boží přijali a žili podle něho, ale pak přišel dábel a svými nabídkami člověka oslnil natolik, že se mu žebříček hodnot popletl. Vidíme to často kolem sebe, ale vnímáme také velkolepé události v Církvi a čerpáme odtud naději.

Jsou dosud národy, které pečlivě chrání „dědictví otců“, které mají jasný žebříček hodnot, kdy na první místo je kladen Bůh. Měl jsem letos v červenci životní příležitost putovat do vzdálených končin Pacifiku, abych se zde nejen utvrdil v dosud teoretickém poznání, ale abych zde v podstatě vykonal své dosud nejsilnější životní exercicie.

Mými exercitátory tentokrát nebyli věhlasní otcové a osobnosti jako např. Raniero Cantalamessa, Don Stefano Gobbi nebo prof. Ivančic. Byly to děti a jejich krásné, hluboké, bezelstné, lež neznající oči; byli to lidé každého věku, kteří žijí Evangelium živě a prakticky, neznají zlá slova, zamařený pohled, zlobu a neochotu. Dovedou nádherně prožívat liturgii mše svaté, krásně mnohohlasně zpívají, takže ani nepotřebují varhany, dožadují se, aby se mohli podílet na chodu farnosti, pomáhají jí a angažovat se pro ni.

Neděle je tam skutečně dnem svátečním: Ten den neuvidíte téměř nikoho na ulici a když ano, tak nese své modlitební knížky a spěchá do svého kostela. Každá, i ta nejmenší ves-

nička, má minimálně 2 až 3 kostely. Jeden z nich je katolický, druhý wesleyeánský (protestantská větev), třetí zpravidla metodistický nebo verbistický.

V žádném katolickém chrámu nechybí socha Panny Marie. Matka Boží je v Oceánii velmi uctívána, už proto, že hlavní misionář, otec Peter Chanel, apoštol Wallis a Futuny (ostrovy v Tichém oceánu) byl Francouz a velký ctitel PANNY Marie. Odtud tedy pocházejí maristé: SOCIETAS MARY'S. Mše svatá trvá asi půl druhé hodiny a po ní přicházejí katechetky, dělají děti do skupin a probírají s nimi, co se dělo v kostele. Také je učí katechizmu a různým užitečným věcem. Po obědě se všichni vrací, ale tentokrát přicházejí na řadu dospělí. Sedají do lavic nebo na zem a vzdělávají se. Ten den nejedou autobusy, čluny, nespouštějí letadla (letiště je uzavřeno). Závěr patří improvizovaným nebo nacvičeným hrám na duchovní obsah, tančí se a veselí.

Na ostrovech Samoa (sopečné souostroví v Tichém oceánu) je to velmi podobné jen s menšími rozdíly. Místo varhan zde mají harmonia a v neděli všichni chodí výhradně v bílém: Muži, ženy, dívky, chlapci i starci. Každá země tvoří jednu biskupskou konferenci v čele s biskupem země. Byl jsem ubytován v biskupské residenci Otce biskupa Johna Foliakiho S.M. K mým největším zážitkům patřila audience u Jeho Eminence Otce kardinála Pio Taofinuua v Apie na Samoe. Tyto ostrovy jsou nejen překrásné po stránce přírody, ale žijí zde i velmi krásní lidé, od kterých bychom se mohli leccemu učit. Tito lidé si totiž nesmírně váží „Dědictví otců“, znají dobře žebříček hodnot v němž nejvýše musí zákonitě figurovat Bůh. Umí prakticky žít

Evangelium v prostotě, chudobě a v mravnosti, vzájemně si prokazují úctu a lásku. Rozdílly ve statutu obyvatel jsou velké, ale všichni tito lidé se mají rádi.

Jsou jistě i problémy a mnoho mladých odjíždí z prací na Nový Zéland nebo do USA. Všichni se ale s radostí vracejí a podporují své méně majetné sousedy. Vnímají bratrství a ses-

terství. Přirozená je úcta k autoritě. Současný král ostrovního státu Tonga Taufa'ahau Tupou IV. vládnoucí od roku 1965 je stále více ve svých 82 letech nejoblíbenější osobností země. Žebříček hodnot je tedy zachován.

MALO E LELEI je pozdrav všem lidem dobrého vůle.

P. Petr Dokládala

Výstavba duchovního centra v Hrabyni pokračuje

V roce 1999 jsem psal v pátém čísle Immaculaty o Hrabyni, výstavbě Duchovního centra sv. Kláry a o tom, co tomu předcházelo. Dnes mohu znovu vyznat - pro Boha není nic nemožného. Dne 27.5.2000 provedl ostravsko - opavský biskup Msgre František Václav Lobkowicz slavnostní výkop. Stavba bude dokončena v roce 2001. Milí přátelé, dnes, když píšete tyto řádky, jsme se základovým zdívkem ve výši více než dva metry. Doufám, že v době, kdy budete tyto řádky číst, bude stavba již pod střechou, aby byla chráněna před zimní nepohodou. To je však jen první etapa výstavby. Mnohé je ještě před námi.

Stavba duchovního centra je opravdovou školou modlitby a důvěry v Boží pomoc. Vzpomínám si v této souvislosti na příběh misionáře - františkánského kněze otce Gerona Goldmanna, který se po dlouhých letech vrátil domů na zdravotní dovolenou. Při té příležitosti pořádal přednášky a sbírkou dovolenou. Při té příležitosti pořádal přednášky a sbírkou dovolenou. Při té příležitosti pořádal přednášky a sbírkou dovolenou. Při té příležitosti pořádal přednášky a sbírkou dovolenou.

To, co řekl otec Goldmann, se vztahuje na každé dobré dílo. Proto se zde v rehabilitačním centru modlíme Živý růženec. Máme již 7 růží. Přidalo se k nám i několik dárců. Úmysly, za které se modlíme, jsou: zdar a dokončení stavby, za naše dárcce živé i zemřelé. Vyprošujeme jim milost Boží.

Chcete-li se zapojit do tohoto díla, můžete tak učinit dle Vašich možností modlitbou, konkrétní pomocí a nabídkou přátelství některému ze zdravotně postižených, propagací díla či finančním darem na konto Charity Ostrava - Duchovní centrum Hrabyně u KB Ostrava, č. ú. 196351820227/0100, konst. symbol 379; VAKUS 749 20 Vítkov, variabilní symbol 91190, konst. symbol pro bankovní převod 0558.

*Spolu s ostatními postiženými děkuje
Jindřich Hňup, OFS 747 67 Hrabyně 201/3*

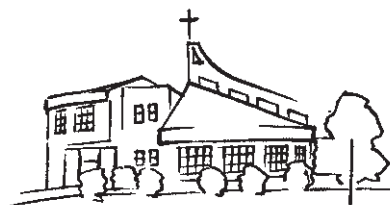

foto: archiv

Pravé nebo atrapa?

Milé děti, ve výkladní skříni byl veliký bohatě zdobený dort, krásné ovoce a jiné lákavé dobroty, ale dole v rohu výlohy byl nápis: „ATRAPA“. Bylo to všechno z umělé hmoty, jíst by se to nedalo.

Podobné to může být i s oslavováním některých svátků. Na začátku listopadu byla slavnost Všech svatých a památka zemřelých. Víme, od Pána Ježíše, že naši drazí, kteří už zemřeli, žijí dál. Lidská duše je nesmrtelná. Proto se za ně modlíme, aby přišli do nebeského domova, jsou-li ještě v očistci. Rozsvěcujeme světélka na jejich hrobech jako znamení světla Kristova, které nehasne, když člověk umře, ale na věčnosti září v duši tím krásněji. Přinášíme květiny, abychom jim ukázali svou lásku a udělali jim radost. Když však někdo nevěří ve věčný život a za zemřelé se nemodlí a přece přináší na hřbitov květiny a rozsvěcuje světélka, je to jako atrapa.

Už se blíží advent a po něm Vánoce. Jistě se těšíte. I ty je možné prožít opravdově s pravou vánoční radostí nebo jako atrapu.

Proč slavíme Vánoce? Protože se narodil Pán Ježíš, má nás nesmírně rád, přišel proto, aby nás zachránil, abychom žili jako Boží děti a jednou došli do věčné radosti. Chce, abychom se všichni měli rádi, proto Mu zvláště o Vánocích s radostí děkujeme. Snažíme se jeden druhému udělat radost, proto si dáváme dárečky, ale největším darem je Pán Ježíš. Ale kdo na Pána Ježíše
n e -

myslí a neví, co to Vánoce jsou a proč je slavíme, třebaže sní hodně sladkostí, až je mu z toho špatně nebo dostane drahé hračky, které mu stejně časem zevšední, žádnou vánoční radost si do dalších dnů neodnese. Je to jako ta atrapa, prázdná napodobenina.

Jak se máme na Vánoce připravit, aby byly opravdu krásné? Na první Vánoce, na narození Pána Ježíše se nejlépe připravovala Panna Maria. S láskou k Němu očekávala Jeho narození a šla pomáhat sv. Alžbětě, i když to bylo namáhavé. Prosme Pannu Marii, aby nás vedla k tomu, abychom také milovali Pána Ježíše stále víc, abychom pomáhali tam, kde můžeme, a dělali druhým radost. Potom budou Vánoce opravdu krásné a radostné.

O tom, kdo je Pán Ježíš, vědělo zpočátku jen málo lidí. Panna Maria, svatý Josef, svatá Alžběta, pastýři u Betléma, Simeon a prorokyně Anna v Jeruzalémském chrámu, učenci z východu. Někteří z nich pak o tom mluvili i s jinými lidmi. I vy někdy vidíte, že vaši spolužáci nevědí o Pánu Ježíši skoro nic. I vy jim můžete o něm něco říct: proč slavíme Vánoce, o betlémech v kostele nebo u vás doma, o vánočních bohoslužbách. Takto můžete druhým pomoci, aby poznali Pána Ježíše, aby i v jejich srdcích zářilo světlo Kristovo, které je tím nejvzácnějším darem.

S přáním mnoha Božích milostí vám krásné a radostné Vánoce přeje a vyprošuje a srdečně vás všechny zdraví

váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Chci upřímně ze srdce poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii i andělům strážným za jejich ochranu, které se nám dostalo v srpnu minulého roku.

Dělali jsme omítku a zateplení na rodinném domku. Bylo postaveno lešení a všude plno stavebního materiálu. Bylo hodně práce a přitom všem jsme měli na hlídání dva a půl letou vnučku. Potřebovala jsem jít na dvorek něco udělat, tak jsem si ji vzala s sebou a posadila ji na schodek do dveří, které máme zastřešené. Obávala jsem se totiž, aby někde na něco neupadla. Toto místo se mi zdálo nejbezpečnější. Za malou chvíli se ozvala velká rána. Nějakým nedopatřením se převrhla na lešení podložka, ze které spadly dvě sklenice piva a dvoulitrová sklenice s vodou a to přímo tam, kde jsem vnučku posadila. Se strachem jsem přiběhla, ale vnučka tam již nebyla. Manžel ji chvíli předtím odtud vzal.

Pevně věřím, že to bylo řízení Boží a Panny Marie, že vyslali anděla strážného na pomoc, že to tak dopadlo.

A proto s důvěrou se Vám odevzdávám, naši milí ochránci, a za vše děkuji a prosím o stálou ochranu a pomoc pro svoji rodinu, ale i za všechny lidi na celém světě. Zvláště za nemocné a trpící. Ještě jednou velké díky!

A. Rachůnková

Stalo se to před Vánocemi r. 1994. Můj syn Petr byl v brněnské dětské nemocnici na operaci nohy. 22. prosince jsem obdržela z nemocnice telegram, ať si pro syna přijedu příští den během dopoledne. Zpráva přišla k večeru, nezbyvalo mi, než vydat se prvním autobusovým spojem do Brna s tím, že přenocuji u své tety v Brně a ráno pojedou pro syna do nemocnice.

Nerada jsem cestovala po tmě, ale nebylo vyhnouti, jinak bych to další den těžko stihla. Do velké cestovní kabely jsem naskládala zimní oblečení pro syna a vydala se na cestu. Autobus přijel do Brna v 19.30 hod. na autobusové nádraží Zvonařka. Vystoupila jsem, kabelu hodila přes rameno a vydala se k tetě, bydlící nedaleko.

Mám silnou artrózu, takže jsem ostatním v chůzi nestačila. Než jsem došla na ztemnělý úsek bez osvětlení, ostatní už byli daleko vpředu a já zůstala sama.

V tom proti mně kráčí dva mladíci nevalného vzhledu. Zmocnil se mě neklid. Začala jsem v duchu prosit archanděla Michaela, mého oblíbence, který mě už víckrát v nebezpečí ochránil, o pomoc a očekávala s obavami věci příští. Mé tušení se vyplnilo. Přistoupili ke mně a jeden z nich mi chtěl dát silnou ránu do břicha. Rána dopadla přímo na kabelu, kterou jsem v tom okamžiku instinktivně posunula z boku na hrud. Tím se úder ztlumil, takže jsem ránu necítila. Mladíci zůstali překvapeně na mne zírat a nechápali, jak je možné, že se nic nestalo. Je pochopitelné, že jsem na nic nečekala a spěchala pryč. Po chvíli, v bezpečné vzdálenosti, jsem se otočila a vidím mladíky jak zkameněli stojí stále na místě.

Zalil mě pocit vděčnosti k mému ochránci. Byl to jistě archanděl Michael, který zasáhl. Neměla jsem žádnou šanci ubránit se dvěma mladým mužům.

Velkou cestovní kabelu nikdy nenosím, tehdy jsem si ji půjčila od sestry, abych do ní všechno oblečení naskládala. A právě tehdy mi výborně posloužila.

Marie Pavelková, Bánov

Děkuji Ti, Panno Maria, za všechny dary, které skrze Tebe od Pána Boha dostáváme. Děkujeme za naše tři děti a za rodiče, kteří nás přivedli na cestu víry. Prosíme z celého srdce za zdraví a ochranu naší celé rodiny, dětí i rodičů a za pomoc při výchově.

Daniela ze středních Čech

Chci touto cestou poděkovat Bohu Otci za dar rodiny a Nejsvětější Matce Páně za narození zdravého miminka, jak jsem před rokem slíbila, když jsem v těhotenství onemocněla těžkou chřipkou. Svěřila jsem Matce Boží své nenarozené dítě, aby mu byla matkou a ochraňovala je a žehнала mu od prvních okamžiků života. Nyní už se radujeme ze zdravého chlapečka. Maria, Matičko - děkuji!

Jana z Jižních Čech

Chci z celého srdce poděkovat Panně Marii za pomoc, které se mi od Ní dostalo. Zaměstnání se mi stalo peklím (v kolektivu). Řešením bylo, najít

si jinou práci. Konce to nebralo. Pak se mně dostala do rukou vaše Immaculata. Po přečtení rubriky „Poděkování“ mně svitla naděje. Po slibu Panně Marii, že veřejně poděkuji za pomoc a vyřízení mé situace, téměř okamžitě vše ustalo, je toho mnohem víc, za co bych měl děkovat.

Panno Maria, vřelý dík.

Miroslav z Hodonínska

Matičce Žarošské

Často člověk utíká se k Tobě.

Když v zármutku a bolesti srdce puká.

Ty pohladíš, pomůžeš v těžké době

a hned se na ten svět lepší kouká.

Setřeš každému z tváře slzy,

jsi naší velkou hvězdou naděje.

Tvou pomoc pocítíme brzy

a srdce se nám již bolestí nechvěje.

Matičko, jsi ze všech všude nejkrásnější,
vyzaňuje z Tebe: láska, dobrota a slitování.

S Tebou je každý vždy nejšťastnější,

všichni Tě máme rádi naše Žarošská Paní.

A proto se Ti klaníme s úctou a vděčností,

za vše Ti s Moravěnkou celou děkujeme.

Tobě vždy budeme zpívat s radostí.

Prosíme, ochraňuj nás, ať k cíli doputujeme.

Salve Regina

Marcela Urbánková, Násedlovice

Ráda bych se s vámi podělila o svůj příběh. V roce 1997 jsem ukončila základní školu a nastoupila na obchodní akademii. Tam jsme měli mimo jiné předmět obchodní korespondence (psaní na stroji). S tímto předmětem jsem od začátku válčila a na konci prvního ročníku mi z něj vycházela na vysvědčení čtyřka. Ve druhém ročníku jsme ve škole začali odebírat časopis „Těsnopisné a strojopisné rozhledy“. Hned v prvním čísle bylo na poslední straně oznámení o tom, že zemřela ředitelka Státního těsnopisného ústavu ing. Olga Zemanová. O dušičkách mě napadlo získat pro ni plnomocné odpustky. Od té doby se moje výkony při psaní na stroji bez nějakého zvláštního tréninku výrazně zlepšily. Na vysvědčení jsem od té doby měla vždy jedničku. Letos v červnu jsem si z obchodní korespondence dokonce udělala státní zkoušku, ve které jsem dosáhla nejlepšího výsledku z celé třídy.

A tak bych chtěla poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii a taky paní Zemanové za přimluvu.

S pozdravem

Jana Vlasatá, 18 let, Praha

S vděčností děkuji Panně Marii za zachování našeho manželství, ve kterém po 25 letech vznikla vážná krize, kterou zavinila jiná žena. Prosila jsem s důvěrou Pannu Marii o zachování naší rodiny a návrat manžela. Laskavé srdce Panny Marie mé prosby vyslyšelo a před nedávnem jsme prožili zlatou svatbu - 50 let našeho manželství.

Citelnou pomoc Panny Marie jsem ve svém životě zakusila vícekrát a za vše Jí ze srdce děkuji.

Kristina, Frýdek Místek

Veľmi ďakujem Panne Márii i páterovi Piovi za vyslyšanie prosby a pomoc v tehotenstve. Mam 36 rokov a to je podľa lekárov vek rizikový pre narodenie zdravého dieťaťa. Aj mne preto bolo povedané, že je veľká pravdepodobnosť narodenia mongoloidného dieťaťa alebo inak postihnutého. Preto podľa nich je potrebné ísť na odber plodovej vody a keď výsledky ukážu postihnutie, potrat mi urobia zadarmo. Ponuku som rozhodne odmietla a od dňa, keď mi túto informáciu lekári oznámili až do porodu som sa modlila k Panne Márii, Pomocnici kresťanov deviatnik. Pomodlila som sa ich za tú dobu približne šestnásť. Tiež som prosila o pomoc pátra Pia.

12. júla sa mi narodilo úplne zdravé dievčatko, ktoré stále dobre prospieva a má sa k svetu.

Za to vďačím našej nebeskej Mamičke i príhovoru pátra Pia a dokonca života im neprestanem ďakovať. Tento list pišem i ako povzbudenie pre ženy, ktoré sú alebo budú v podobnej situácii. Všetko je v rukách Božích, tam treba hľadať pomoc v trápeniach života.

vďačná ing. Lenka Zoňová, Štiavnik

Chci poděkovat Panně Marii Ustavíčné pomoci za záchranu mé dcery. Již před 47 roky, kdy se má dcera narodila předčasně, mně ji Panna Maria zachránila. A nyní, kdy má dcera onemocněla rakovinou a byla operována, mi ji zase zachránila. Do nemocnice jsem dceři donesla zázračnou medailku a denně jsem se modlila za její zdraví a stále se modlím. Doktor říkal, že je to velmi vážné a nedával mi naději. A dnes, po roce, byla má dcera zase na vyšetření a vše je v pořádku.

Panno Maria, děkuji Ti za Tvou přimluvu a prosím Tě, neopouštěj nás a přimlouvej se za nás stále.

vděčná Eugenie Nováková, Praha

Ráda bych poděkovala Panně Marii za vyslyšení našich proseb o uzdravení dvouleté dcerky Anežky.

Anežka dostala silný zánět žaludeční a střevní sliznice, tudíž trpěla častým zvracením a velkým průjemem. Z obavy před možnou dehydratací byla nakonec umístěna v nemocnici, kde jí infúzemi dodávali chybějící tekutinu i výživu. Její zdravotní stav se nezlepšil a my se nad ní mnoho naplakali. Dívka mého bratra se zúčastnila poutního zájezdu na Turzovku a odtud nám přivezla vodu z posvátného pramene. S velkou nadějí jsme dali několik lžiček rovněž malé Anežce. Naše důvěra v pomoc nebyla marná. Od té chvíle Anežce ustalo zvracení i průjem. Její zdravotní stav se pak rychle zlepšil, takže jsme se velice brzy mohli vrátit domů.

Za tohle patří vroucí dík Matce Boží. Skrze Její ruce nám byla u Jejího Syna a našeho Pána Ježíše Krista vyprošena taková milost.

Také bych chtěla poděkovat za všechny dary v mém životě, za hodného manžela, dobré rodinné zázemí a za lásku a obětavou pomoc rodičů i bratra.

vděčná Helena Kordasová, Postřelmov

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za Její stálou přítomnost v mém životě. Jsem zapsána v knize Rytířstva Neposkvrněné. Vzala jsem tento úkon velmi vážně a zbožně. Panna Maria, skrze zázračnou medailku působí. Z mnoha událostí vypíšu alespoň pár.

Nemocná paní, kterou jsem často navštěvovala, mě požádala, abych jí přivedla kněze. Pan farář hned přijel a udělil nemocné svátost smíření a pomazání nemocných. Za nějaký čas paní zemřela tiše a pokojně v blízkosti svých dvou dcer, které se o ni staraly.

Nejvíce času v poslední době věnuji starým a nemocným manželům v našem domě (87 a 85 let). Někdy až třikrát denně u nás zvoní a prosí o radu a pomoc. Modlíme se společně a jejich častý dík: „Vždyt máme jenom vás,“ je pro mě velkým povzbuzením. Oba také nosí zázračnou medailku.

Před jistou dobou jsem se znovu potkala se svou kmotřenkou. Je tomu téměř padesát let, co jsem se

svým manželem slibovala, že budeme dbát na její křesťanskou výchovu. Tehdy jsme to ale nesplnili. Nakolik je to naše vina, to ví Pán Bůh, já jsem tehdy odjela na školu a její rodina se odstěhovala. Nyní však jsme se znovu potkaly a mohu alespoň trochu pomáhat své kmotřence na cestě víry. Jsem tomu velmi vděčna.

Spolu s manželem jsme také byli kmotry naší jediné vnučce. Snažíme se plnit své poslání a modlíme se za ni již čtrnáct let.

Maria, děkuji, že mohu mít účast na šíření Božího království, a prosím Tě za všechny mně svěřené, aby vyrůstali ve víře a stali se z nich dobří křesťané.

vděčná Milena Nováková, Špindlerův Mlýn

Můj syn a snacha pro zdravotní potíže snachy nemohli mít děti. Lékaři řekli, aby se s tím smířili, že už děti mít nebudou. Přesto jsme ale Pannu Marii o dětátko prosili a ona nás vyslyšela. Máme krásného chlapečka.

Z celého srdce Ti, Panno Maria, děkujeme za toto dítě.

Panno Maria, máme k Tobě ještě velkou prosbu. Vezmi toto dítě pod svou ochranu, bdí nad ním, veď ho, ukazuj mu cestu životem.

O to Tě, Panno Maria, prosí

babička a rodiče

U příležitosti 60. výročí kněžského svěcení děkujeme P. Antonínu Dominikovi, faráři z Ostrožské Lhoty a rytíři Neposkvrněné, za jeho zbožnost, obětavost, skromnost a za každé povzbuzující slovo. Do dalších let mu přejeme hodně Božího požehnání a něžné ochrany Panny Marie.

farníci z Ostrožské Lhoty

a členové Rytířstva Neposkvrněné

Svou vděčnost vyjadřují také: Marie Kalabiová, Anežka Čuříková, Marie Jakubů, Anežka Hamtáková, Jaroslava Fialová, Marie Kučerová, A. Rathouská, Josef Bočan, Antoním Foller.

O modlitbu prosí: Marie Hostašová, Helena Dubišarová, Hedvika Šupková, Marie Hasalová, Františka Holanová, Marie Jakubů, Alice Kouřilová, Anežka Hamtáková, J. Macháčová, Věra Trávníčková, Marie Jandová, Dagmar Horňáková.

ZPRÁVY

● Jak Poláci oceňují kněžské povolání?

Podle průzkumu agentury CBOS zhruba 33 procent dotázaných Poláků si ze všech profesí nejvíce cení kněze. Hodnotí na duchovních hlavně slušnost a poctivost. Nejlepší hodnocení v této anketě dostali vědci, nejhorší politikové a poslanci.

GN 34/2000

● Zachráněno 23 tisíc dětí

Díky aktivitě Centra pomoci ženě (CAM), které působí již deset let v Mexiku v diecézi Guadalajara, 23 tisíc těhotných žen rezignovalo z úmyslu jít na potrat. CAM poskytuje těhotným ženám v tísní pomoc ekonomickou i psychickou a zároveň jim nabízí také ubytování, když je vyhodila rodina z domu nebo se setkaly s odsouzením ze strany společnosti.

GN 36/2000

● Velmi toužil po jednotě

V tomto roce uplynulo 100 let od smrti vynikajícího ruského myslitele Vladimíra Solovjeva, propagátora jednoty mezi katolickou a pravoslavnou církví. Jeho osobnost vzpomněl nedávno také Svätý otec Jan Pavel II. Solovjev se zvláště na sklonku života přiblížil názorově Katolické církvi hlavně díky kontaktům s chorvatským biskupem Josipem Strossmayerem, přitom však se nevzdával své pravoslavné tradice.

GN 36/2000

● Proti neonacistům

Prefekt papežské rady pro laiky, kardinál James Stafford, vyjádřil jménem Vatikánu znepokojení nad vzrůstajícími akty násilí a antisemitismu ze strany neonacistů v Německu i jinde ve střední i západní Evropě. Řekl to u příležitosti otevření výstavy věnované Anně Frankové, židovské dívce, ukrývané během nacistické okupace Holandska v jednom domě v Amsterdamu, jejíž deník se stal po válce světoznámým hloubkou svých myšlenek a ukázkou ryzosti charakteru. Úkryt Anny Frankové byl r. 1944 vyzrazen gestapu, které ji deportovalo do koncentračního tábora Bergen-Belsen, kde zemřela ve věku 15 let na tyfus.

GN 36/2000

● 80 let od bitvy u Varšavy

Ve varšavské čtvrti Ossowo byl odhalen pomník padlým vojákům v bitvě, jež se odehrála 15. srpna 1920, při níž polská armáda se ubránila přesile ruských bolševických vojsk. Tento záraz je připisován přimluvě Panny Marie, zvláště pak proto, poněvadž se stal na její svátek. V této bitvě zahynul také polní kněz polského vojska Ignacy Skorupka, velký mariánský ctitel.

GN 35/2000

● Oblíbený předmět

Za jeden z nejoblíbenějších předmětů označili v anketě žáci základních škol v Německu náboženství. Považují tuto výuku za důležitou pro svůj život. Za nejzávažnější pokládají taková témata jako Bůh, Ježíš Kristus a Bible.

Tag des Herrn 37/2000

● Je jen jedna Církev

Předseda Německé biskupské konference mons. Karl Lehmann se postavil za nedávný dokument Kongregace pro nauku víry „Dominus Iesus“, který jasně odmítá jakýkoliv pluralismus ve věcech víry, poukazuje na jedinečnost spásy v Ježíši Kristu, jenž jako jediný je Božím Synem a Spasitelem a zároveň prohlašuje, že Církev je pouze jedna, tj. katolická a spolu s ní také pravoslavná, neboť má rovněž plných sedm svátostí a apoštolskou posloupnost biskupů. Lehmann řekl, že mezináboženský dialog se může podařit jen tehdy, když „neodmítneme nic z toho, co je v jiných náboženstvích svaté a pravdivé, současně ale nezaměříme pravdu naší vlastní víry“.

TdH 37/2000

● Systematické vyhlazování křesťanů.

V Indii od r. 1998 bylo spácháno celkem 150 pumových atentátů proti křesťanům a jejich institucím. V tomto roce se tyto útoky vystupňovaly. V jihoidickém státě Andhra Praděš vybuchla bomba při modlitebním setkání cca 3000 shromážděných křesťanů různých konfesí, přes 30 lidí to odneslo zraněním. Již několik katolických kostelů bylo explozí zničeno, při výbuchu v baptistickém kostele v Ongole došlo ke zranění tří lidí. V kostele Panny Marie Lurdské v Jagjivanramnagaru byly nalezeny letáky vyzývající křesťany k opuštění země. I oběti na životech jsou hlášeny. Františkánský kněz George Kuzhikandom byl ve svém klášteře v Mathuře přepaden a ubit železnou tyčí. Očitého svědka vraždy, klášterního kuchaře Vijaye Ekku tři dny nato odvedla policie. Po několika dnech dostal klášter zprávu, že Ekku spáchal sebevraždu. Místní arcibiskup Vincent Concessao se ihned po obdržení této zprávy vydal do vězení a posléze konstatoval, že tělo Ekkovo vykazovalo jasné známky předchozího mučení. Tyto případy vyvolaly lavinovitý protest indických křesťanů, kterých je celkem 30 milionů (polovina katolíků), což představuje asi 2,5 procenta. V Hyderabadu, hlavním městě státu Andhra Praděš, se jich v červenci sešlo přes 30 tisíc, aby protestovali proti útokům fanatických hinduistů proti křesťanské menšině. Arcibiskup Marampudi Joji požadoval po

INFORMACE

vládě, aby překazila činnost těch organizací, „které nerespektují práva menšin, rozšiřují o křesťanech polopravdy a lži a narušují pokojné soužití mezi obyvatelstvem“.

Indická vláda však tvrdí, že prý křesťané rozšiřují falešné zprávy, aby poškodili zemi. Přitom nelze přehlédnout, že právě za režimu nacionalistické strany BJP dochází k oficiální podpoře militaristických hinduistických skupin, které se ve svých publikacích netají záměrem vyhladit křesťanství z indického subkontinentu. Tyto pogromy na křesťany až nápadně podivně souzní s pronásledováním, které probíhá na Molukkách, v Indonézii a jinde. Není pochyb, že se jedná o koncentrovaný útok proti křesťanství v rozvoje světě se zjevnou snahou vymýtit je odtud, neboť právě tam dělá největší pokroky.

Podle pramenů -rm-

● Kurz Etické výchovy

Pedagogické centrum Obilný trh Brno a Školické centrum - Centrum volného Času Lány nabízí vzdělávání Pedagogických pracovníků MŠ, ZŠ, SŠ a studentům VŠ v rámci Etické výchovy Akreditace MŠMT č. 26-107/2000-20-99.

Dne 10. listopadu bude zahájen třetí běh třísemestrálního akreditovaného vzdělávání pedagogů. Cílem kurzu je vyškolit učitele MŠ, ZŠ, SŠ a studenty VŠ, kteří by vyučovali Etickou výchovu v rámci občanské a rodinné výchovy nebo jako povinné volitelný předmět, případně jako nepovinný předmět nebo kroužek ETV.

Etická výchova podporuje prosociálnost, což je chování zaměřené na prospěch druhých osob bez aktuálního očekávání odměny. Pomáhá budovat harmonické vztahy v rodině, na pracovišti, ve škole i mezi společenskými skupinami a národy.

Výuka je prováděna zážitkovou metodou, kdy si pedagog osvojí pomocí praktických aktivit a technik psychosociálního výcviku žádoucí jednání a chování.

Program Etické výchovy zahrnuje: verbální a neverbální komunikaci, důstojnost lidské osoby, pozitivní hodnocení druhých i sebe, kreativitu, vyjádření pozitivních i negativních citů, empatii, asertivitu, reálné a zobrazené vzory, spolupráci, pomoc, darování, dělení se a komplexní prosociálnost (nenásilí, solidarita, sociální kritika...)

Kurz je rozdělen do patnácti dvoudenních seminářů konaných od pátku 10-19 hodin a v sobotu od 8 do 17 hodin. Součástí je čtyřdenní výjezdní seminář v rekre-

ačním středisku. Kurz je zakončen zkouškami a obhajobou závěrečné práce. Ubytování je možné v CVČ Lány a to v ceně 100,- Kč za stravu. Dopravu si hradí účastník sám. Cena semináře je 6.500,- Kč, kterou je možné uhradit dle domluvy ve splátkách. Další informace podá Bohuslava Podolská na tel. čísle: 05/ 47 24 09 37 nebo na 0606/ 549 076.

● Kurz přirozeného plánování rodičovství a výchovy k rodičovství.

Sdružení CENAP pořádá ve dnech 17. - 18. 11. a 8. - 9. 12. 2000 víkendový kurz PPR pod vedením brněnské gynekoložky MUDr. Ludmily Lázníčkové. Kurz využívá materiály vypracované kolektivem psychologů, pedagogů a lékařů-gynekologů německé Pracovní skupiny PPR a rakouským Institut für Ehe und Familie. Podrobnější informace: Trnitá 8, 602 00 Brno, tel./fax 05-4325 4891.

● Milá přítelka, študentka a pracující mládež!

Chceš zviditelnit Božiu lásku medzi deťmi, mládežou a opustenými? Sme medzinárodnou misijnou Kongregáciou v 14-tich krajinách. Pán, brat a sestra na Teba čaká! Príd, informuj sa!

Adresa: Halenárska 8, 917 01 Trnava, Slovensko; tel.: 0805/ 55 15 304.

Sestry z Kongregácie Dcer Božskej Lásky (Marianky)

● Večerní misijní škola

Nechceš si žít víru jen pro sebe? Máš chuť dát po 9 měsících větší část volna církvi? Máš rád týmovou tvůrčí práci a nemáš se kde uplatnit? Cítíš se doma ve společenství mladých lidí, kterým jde o druhé?

Pokud se Ti zdá, že Tvoje odpověď na tyto otázky je ANO, jsi ten, pro koho je určena naše nabídka.

Komunita **Emmanuel** poprvé v ČR **otevřít** večerní **misijní školu**. Cílem této školy je nabídnout mladým lidem možnost aktivně se podílet na přípravě a vedení misijních projektů ve farnostech, ve školách i na ulici.

Podrobnější informace: www.emmanuel.cz, tel. 0603 402525 nebo 0607 576676.

Těšíme se s Tebou na shledanou ve škole.

Za realizační tým Tomáš Keberle

Řád bratří minoritů
přijme nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00
Praha; tel.: 02/ 231 60 14

OBSAH

Smírná modlitba	3
Ze života sv. Františka z Assisi.	4
Rodina je veliký Boží dar	6
Petr našich dnů - Setkání s Kristem radikálně mění.	7
Ríct nebo neříct.	8
Odpovědnost křesťanského politika	10
V Krkonoších o globalizaci	10
Bojím se Evropy, jestliže v ní nebude Kristus	11
Devět svatých františkánů-čínských misionářů	11
Pravda a lež o čarodějnických procesech	14
Další bestseller Otce Kolářka	15
Pravda nemá ráda kompromisi	16
Naplnění života v okultismu nenajdete	17
„Nebezpečný“ svatý	18
Malé střípky z velké pouli	19
Rozhovory se Sylvou - Igor nevěří	21
Bůh odpovídá na modlitbu	23
Vnitřní hlas	24
V poslední chvíli	25
Duchovní pozdrav z tichomori	26
Výstavba duchovního centra pokračuje	27
Milé děti - Pravé nebo atrapa?	28
Poděkování	29
Zpráva	32

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2000, ročník IX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského**biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho**

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů

v Brně. Nevyžádané rukopisy se ne-

vracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte

var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 6,40 Kč poštovné).

Předplatné na rok 2001: Dobrovolné dary. S číslem 1/2001 Vám bude zaslána složenka.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritáská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ;tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritáská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Kedy sú Vianoce?

Keď sa ráno zobudíš s túžbou milovať Boha a v ňom všetkých ľudí, v ten deň sú Vianoce.

Keď sa usiluješ podať ruku tomu, kto ťa urazil, vtedy sú Vianoce.

Keď vieš prijať od iných láskavé slovo a úsmev, v tej chvíli sa začínajú Vianoce.

Keď sám rozdávaš úsmev, láskavé slovo, máš porozumenie pre iných, už sa v tvojom srdci začali Vianoce.

Keď si nájdeš čas vypočuť iných, sláviš Vianoce.

Keď uľahčíš námahu blížnemu, venuješ mu pozornosť, v duši sláviš Vianoce.

Kedykoľvek počuješ volanie Pána, ktorý potrebuje pomoc v trpiacich, chorých, opustených, jasaj od radosti lebo prežívaš Vianoce.

Keď sa včas spamätáš, aby si zadržal nevlúdne slovo, nepriaznivú poznámku, ďakuj za Vianoce vo svojom srdci.

Keď sa zriekneš svojej vôle, svojho názoru, nájdeš dieťa zavinuté do plienok a jeho Matku. Prežívaš s nimi Vianoce.

Keď povieš Pánovi ochotne a veľkodušne „áno“, vtedy približuješ nebo k zemi a napomáhaš, aby v celom svete nastali Vianoce.

Keď svojim životom a skutkami spievaš „Sláva Bohu na výsostiach“, vtedy trvajú v tvojom srdci Vianoce.

Ak si voči tomuto svetu ľahostajný a myslíš len na svoje záujmy, Vianoce sa od teba vzdialili.

Nie je v tvojom srdci miesto pre Pána, nenarodí sa tam Ježiš. Mária a Jozef musia hľadať miesto inde.

Ale kde?

Posol 12/99

**Požehnané Svätky vánoční
plné pokoje a dobra
preje redakce**

foto: bB

Kaplička Panny Marie Neposkvrněné na Vrbici, Břeclavsko